Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 309 19. maj, 2011] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

NEDSKÆRINGER NEJ TAK BEVAR EFTERLØN PENSION & SU KORTERE ARBEJDSTID – JA TAK

CSC-strejken

”Vi har et meget meget elendigt arbejdsklima i øjeblikket, fordi man ansætter en masse skruebrækkere, som folk skal oplære, så de er klar, når vi skal i gang med den store konflikt den 1.6. Det er ikke særligt sjovt at sidde og skulle oplære. Først skal man beskrive sit eget job, så ser man det kommer ud på intranettet, at man søger folk til det, så kommer der én, der gerne vil have jobbet, og så skal man så oplære ham i jobbet. Så skal man bedømmes på om man gør det godt nok.” Tillidsmændene fra CSC til Socialistisk Arbejderavis

Læs side 4 & 5

Blokader på Frøbel

”Vi gør det i solidaritet med de pedeller, der er blevet varslet fyret, og vi gør det også i et fremtidsperspektiv i solidaritet med de andre ansatte, som også i nærmeste fremtid står til at blive varslet fyret,” siger Anja M Petersen om hvorfor de studerende blokerede på Frøbel.

Johnny som er sikkerhedsrepræsentant er alligevel ikke fyret. Udtalelse fra de studerende på Frøbel, efter at protesterne presset ledelsen på tilbagetog.

Læs side 2 & 3

NATO giver næring til Libyens humanitære krise

61 mennesker omkom, da de flygtede med båd fra Libyen i slutningen af marts. Europæiske militærskibe nægtede at hjælpe.

Kun 11 flygtninge overlevede, resten døde af sult og tørst – også små børn. De overlevende hævder, at mindst ét NATO-skib ignorerede deres bønner om hjælp og derved brød den internationale maritime lov.

Læs side 13

Blokader og strejker på Frøbel Seminarium og muligheder for flere protester

"De studerende har blokeret seminariet og de ansatte her nedlagt arbejdet for at holde fagligt møde. Der er blevet sendt masser af skriftlige indsigelser til de ansvarlige i UCC og det har givet pote.

Johnny som er sikkerhedsrepræsentant, er alligevel ikke blevet fyret... "

Sådan skrev de studerende på Frøbel Seminarium efter de sammen med underviserne havde stoppet én ud af fire planlagte fyringer af pedellerne på UCC. UCC er en sammenlægning af nogle professionsuddannelser i København.

Socialistisk Arbejderavis bringer her reportager fra blokader og strejker på UCC,

"Vi gør det i solidaritet med de pedeller, der er blevet varslet fyret, og vi gør det også i et fremtidsperspektiv i solidaritet med de andre ansatte, som også i nærmeste fremtid står til at blive varslet fyret," Sådan begrunder Anja M Petersens, der var med til at organisere studenterblokaden, fredag den 15. april, deres aktion.

"Vi vil ikke finde os i, at der bliver taget beslutninger hen over hovedet på os. Beslutningerne er taget af nogen ude fra Buddinge Hovedgade, som ikke har nogen føling med hvad der sker," supplerer Mathias M Christensen en anden blokadedeltager og fortsætter. "Der er også en uofficiel summen blandt folk om, at det er fordi, de er nogle af dem, der råber højest, når der sker forringelser, og derfor skal de væk,"

Den officielle begrundelse for fyringerne var, at der var for mange pedeller. Men det er "ironisk, at der allerede nu er argumenter for, at der kan komme pedeller andre steder fra," tilføjer Anja M Petersen for at understøtte rygterne om, at fyringerne ikke kun handler om nedskæringer.

En bevidst taktik

Der har været en række små nedskæringer på Frøbel Seminarium, Ifølge Anja er de mange små nedskæringer: "Et redskab til over tid at lave store forandringer, sådan at folk ikke er kritiske"

Lone Brøndsted, der er underviser i pædagogik, var også godt tilfreds med blokaderne. "Jeg synes, det er rigtigt godt. De studerende bakker op om en utilfredshed, vi som medarbejdere har, i forhold til den måde, fyringerne bliver håndteret på," siger hun.

Lene Helsing, der er bibliotekar, er enig og siger, at der bliver skåret alle steder. "I 2008 var der 22 bibliotekarer på UCC. I dag er der 12," siger hun. Og tilføjer, at det er "de studerendes studiemiljø, det går ud over i sidste ende".

Faglig dag

Torsdag den 5. maj nedlage underviserne arbejdet for at holde faglig dag.

"Kl. 9 kom der en underviser ind i klassen og sagde at alle underviserne holdt fagligt møde og at de opfordrede alle de studerende til at samle sig i kantinen. Og finde ud af hvordan vi skulle reagere på det.

Vi lavede en støtteerklæring til lægerne. Og så valgte vi også at lave en fyreseddel til Alex Wiggers, der er Bygnings- og servicechef på UCC, som alle de studerende skrev under på " Forklarer Sara Buurgaard Christensen

Det var efter at underviserne havde nedlagt arbejdet, at fyringen af sikkerhedsrepræsentanten blev trukket tilbage.

Flere kampe

Den 12. april nedlagde underviserne på Københavns Pædagogseminarium, der også er en del af UCC, undervisningen for at holde faglig dag.

Ansatte på Københavns Pædagogseminarium ønsker at fortsætte med at organisere sig og er utilfredse med ledelsesstilen på UCC. De skrev bl.a.. i en udtagelse: "Vi oplever en ledelse, som er forenet. Nu mangler vi at finde hinanden, så vi kan matche ledelsen og få balance i udviklingen, ejerskabet, organisationen, kommunikationen, tilliden og alt det, som kendetegner vores måder at skabe uddannelser på vores UCC ... Vi er kun lige begyndt."

Da der var aktioner på Københavns Pædagogseminarium, deltog nogle studerende fra Frøbel Seminarium, forklarer Anja M Petersen, ligesom der deltog studerende fra Københavns Pædagogseminarium på Frøbelseminariets blokade.

På Metropol, den anden sammenlægning af professionsuddannelser, var der mandag den 16. maj stormøde, hvor det blev diskuteret, hvordan de studerende skulle reagere på besparelserne. Onsdag den 11. maj forlod undervisernes forhandlergruppe arbejdstidsaftaleforhandlingerne på Metropol, der måske er på vej ud i en konflikt.

Der har været protester på en række uddannelsesområder, mod de nedskæringer der rammer hele uddannelsesområdet. I forbindelse med disse protester er der opstået et netværk af studerede og undervisere, der kan samle kampen mod nedskæringerne og indkalde til fælles protester. PLS er også blevet en aktiv del af dette netværk.

Udvid kampen

Studenterblokader og især underviserstrejker kan inspirere de mange offentligt ansatte, der også bliver ramt af nedskæringer, til at lave en fælles front. Et sådan samarbejde vil for alvor kunne presse nedskæringspolitikerne.

I november og december 2010 var der store studenterprotester i England. De protester var med til at presse det engelske LO til at indkalde til en fælles demonstration mod nedskæringer. Der kom en ½ million til den demonstration den 26. marts, og den er siden blevet fulgt op af strejker.

Hvis noget lignende skete i Danmark, ville det kunne svække VKO yderligere, og det vil sende et tydeligt signal til S og SF om, at vi ikke vil acceptere, at de fortsætter nedskæringspolitikken, som deres samarbejde med Radikale Venstre desværre tyder på, at de vil.

JAKOB L. KROGH

Det mener vi:

En ny regering skal betyde en ny politik

Fremlægningen af S og SF 'økonomisk plan "Fair Løsning 2020" gjorde det klart, at valget stadig er mellem 12 minutter eller efterløn. Under valgkampen får vi vil lov til at vælge, hvordan vi vil arbejde mere.

Alternativer

Enhedslisten er det eneste parti, der ikke accepterer, at vi skal arbejde mere pga. af krisen. De vil beskatte de multinationale og de rige. Derfor er det glædeligt at støtten til EL vokser, da de repræsenterer et alternativ.

Men vil EL også under en S-SF-R-regering repræsentere det alternativ?

Erfaringerne fra sidste gang EL var parlamentarisk grundlag er ikke gode. Fra EL kom i folketinget i 1994 og frem til regeringsskiftet 2001 deltog de i en række forlig.

I 1996 indgik EL et finanslovforlig, der betød at de undlod at stemme. Efter valget i 1998 var Enhedslisten bl.a. med i Pinsepakken, der bl.a. betød øgede grønne afgifter og en sænkelse af selskabsskatten fra 34 pct. til 26 pct. Selv Fogh kunne se, at de grønne afgifter vendte den "tunge ende nedad".

Historien gentager sig

Konsekvensen af forligene beskriver Enhedslisten i sin egen historie. Her hedder det: "Syv år som støtteparti og som benhård opposition svækkede gennemslagskraften ved valget i november 2001".

Men den erfaring bliver desværre ignoreret af folketingsgruppen, der sidste år stillede forslag om, at EL skulle kunne stemme for en finanslov, hvis den ikke indeholdt nye forringelser.

Årsmødet vedtog heldigvis, at EL kun kunne stemme for en finanslov hvis den: Ikke indeholder forringelser, og indeholder markante forbedringer. Det gør det umuligt at stemme for den politik, som en ny regering vil føre.

Derfor er det afgørende, at EL tør stå fast på beslutningerne og tør vælte en kommende "rød regering". Hvis ikke EL's ledelse tør tage den beslutning, hvis det bliver nødvendigt, vil EL igen blive fedtet ind i en socialdemokratisk ledet regerings nedskæringspolitik.

Konsekvensen af det vil være, at utilfredsheden med en socialdemokratisk regering kun har én retning at gå – mod højre.

Ingen ultimative krav

Efter sidste årsmøde sagde Johanne Schmidt-Nielsen til Jyllandsposten, at Enhedslisten ikke ville stille "ultimative krav" – på trods af at årsmødet lige havde besluttet det modsatte. Og hun fortsatte: "Vi forventer at vores mandater giver indflydelse."

Hvis vi forventer, at vi får indflydelse gennem vores mandater og ikke gennem kampen på arbejdspladser og uddannelsessteder, er grunden lagt til at skabe en vælgerforening – frem for et parti, der kæmper for et alternativ til kapitalismen.

Socialistisk Arbejderavis
Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V Konto nr.: 1551–5780160 saa@socialister.dk
www.socialister.dk Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh.
Red. afsluttet 18. maj 2011 ISSN 1600-2687

Ti år med reaktionær uddannelsespolitik

Ti år med VKO har accelereret omformningen og forringelserne af de videregående uddannelser. Det er endnu ikke lykkedes at skabe de nødvendige modsvar. Der mangler netværk og alliancer mellem studerende og arbejdere for at kunne stoppe forringelserne. S og SF forventer at hente yderligere 4,8 mia. på uddannelsesområdet bl.a. ved yderligere at øge presset for at få de studerende hurtigere igennem. Derfor betyder en ny regering ikke et skift i uddannelsespolitikken, der er behov for at studerende fortsætter med at organisere modstand og kritik.

Ideologisk og økonomisk angreb

Uddannelsessystemet er blevet udsultet økonomisk, afdemokratiseret og pålagt styringsredskaber der fremmer markedslogikken.

SU'en er blevet skåret, timetallene er faldet og der er kommet flere studerende på holdene. Uddannelsesstedernes ledelse er blevet centraliseret og varetages i dag af DJØF'ere - ikke af nogen med undervisningserfaring. Centraliseringen har sammen med nye styringslove været med til at afskaffe eller forringe demokratiet.

Der er blevet indført pointsystemet ECTS. Det har gjort det muligt at måle værdien af hver enkelt bestået eksamen – hvilket har tvunget uddannelserne til at styre ud fra markedsprincipper. Det kan være en forberedelse til indførelsen af privat uddannelse.

Endelig er borgerlig ideologi, ensretning og individualisme blevet bærende normer, med afskaffelsen af gruppeeksamener, bl.a. på RUC, indførelsen af en ny karakterskala og deraf følgende fokus på snævert definerede faglige kompetencer frem for kritisk tænkning til følge.

Kun økonomisk forsvar

Protester mod forringelserne har oftest været entydigt fokuseret på den økonomiske udsultning. Enkelte af protesterne har udskudt nedskæringer, men udviklingen er aldrig blevet stoppet.

Dette skyldes, dels at næsten alle protesterne har været endags-blokader og demonstrationer, dels at ledelserne i studenterbevægelsen har været bange for at blive set som politiske. Derfor har de undladt at formulere en grundlæggende kritik af den førte uddannelsespolitik, og at alliere sig med andre kræfter der ønskede en anden politik både på uddannelsesområdet og mere generelt.

Svagheden ved denne taktik blev tydelig da alle studenterorganisationerne i fællesskab havde indkaldt til demonstration mod forringelser af SU'en i 2020-planen den 5. Maj. Ifølge en af lederne fra Studenterrådet på Københavns Universitet var der ud af de 60 deltagere kun 4 de ikke kendte i forvejen.

Nye muligheder

Faglige dage og blokader på flere professionsuddannelser og fire dages blokader på institutter på Københavns Universitet inden for de sidste måneder viser, at der blandt både studerende og undervisere er vilje til at kæmpe for en anden uddannelsespolitik.

Det vigtigste nye ved disse protester er, at de er startet af både undervisere og studerende. Det betød at kritikken af nedskæringer blev udvidet med en kritik af afdemokratisering, centralisering og DJØFisering.

Mange af de mest aktive i blokaderne, har været næsten færdige. De er ikke været motiverede af egoistiske ønsker om at fastholde de økonomiske rammer og dermed kvaliteten på deres uddannelse.

Deres engagement er båret af et ønske om et uddannelsessystem, der kan bidrage til et mere lige samfund, og som uddanner mennesker, der kan gøre samfundet til et bedre sted at være, ikke kun bidrage til nationalregnskabet.

På Frøbelseminariet har der hængt reklamer henvendt til de studerende fra en underviser uden for Seminaret der tilbød ekstra vejledning mod betaling. Mathias M Christensen, der er bachelorstuderende sagde. "Det der undrer mig med den her reklame er, om der er ved at opstå et behov for ekstern vejledning, fordi de studerende ikke får den vejledning til deres opgaver, som de har behov for, og at det så medføre brugerbetaling. Det syntes jeg faktisk er et kæmpe problem, hvis det er det, det her er et tegn på "

Hvis de aktive studerende, samtidig med at de fortsætter de konkrete protester, kan formulere en mere generel kritik af retningen i uddannelsespolitikken kan det blive udgangspunktet for en ny og stærkere studenterbevægelse med langt flere deltagere.

Uddannelse for livet - ikke erhvervslivet

I løbet af protesterne er der både blevet dannet netværk af aktive studerende og undervisere og lavet alliancer mellem udannelsesstederne og studenterorganisationerne - især PLS er blevet inddraget på de studerende præmisser.

PLS har som en af de eneste uddannelsesorganisationer forsøgt at rejse diskussionen om det ideologiske grundlag for uddannelsespolitikken med kampagnen "Uddannelse for livet - ikke erhvervslivet". Med de nye netværker er der mulighed for en endnu større succes med dette nødvendige projekt.

Konkrete protester og politiske visioner

Konkret er der planlagt nye protester d. 15. juni. Hvor ledelsen af UCC, der er en sammenlægning af en række professionsuddannelser, skal behandle planerne om bygningen af et nyt Campus København på Carlsberg-grunden i Valby.

Konsekvensen af det vil være yderligere nedskæringer. Ledelsen selv skriver om planerne "… de årlige omkostninger vil ligge ca. 20-25 mio. kr. højere, sammenlignet med de bygnings- og lejemålsomkostninger UCC har i dag"

Det er ikke kun på UCC, hvor storstilede byggeprojekter prioriteres højere end midler til konkret uddannelsesaktivitet, af DJØF'erne i ledelsen. Derfor vil det at stoppe byggeplanerne være en vigtig sejr mod både nedskæringer, centralisering og afdemokratisering, som har præget uddannelsespolitikken.

JAKOB KROGH

Kæmpe besparelser på professionshøjskoler

Professionshøjskolerne skal spare – igen. På landsplan skal professionshøjskolerne spare 144 millioner kroner i 2011 – svarende til 3000 kr. pr. elev.

Formanden for professionshøjskolernes rektorforsamling siger om nedskæringerne på undervisere.dk at: "det er en tretrinsraket. Først kom besparelserne i forbindelse med genopretningspakken og sidste års finanslov. Det kostede os 44 millioner. Nu kommer de med en ny dispensationsbegrænsning som betyder 50 millioner mindre. Og oveni kommer en yderligere grønthøster på 50 millioner, der skal udmøntes i 2011. I alt mister professionshøjskolerne 144 millioner kroner".

Ser man frem til 2014 skal professionshøjskolerne ifølge genopretningsplanen og den finansloven spare 360 millioner kr. i alt.

Professionshøjskolerne blev oprettet i januar 2008 og var en samling af en række mellemlange videregående uddannelser. Partierne bag forliget (VKO, R og S) talte om at styrke det faglige miljø og uddannelsernes økonomi. Men allerede i marts 2008 skar finansloven 4-5 % af de nye professionshøjskolers budgetter – det betød at de enkelte professionshøjskoler skulle spare fra 6-50 millioner kroner det år.

Siden er det ikke gået bedre og i dag har en del af professionshøjskolerne underskud, hvilket betyder mindre undervisning og fyringer af lærere og ansatte.

Regeringen sparer igen og igen på uddannelserne og det, at der er så mange professionshøjskoler, der står med underskud, gør det muligt for eleverne at slutte sig sammen for at stoppe regeringens nedskæringer på uddannelserne, hvilket er ved at ske.

På 4 ud af 7 professionshøjskoler er der underskud. Det samlede underskud for de 7 er på 55 millioner kroner.

CHRISTINE BERGEN

Ny PLS-afdeling på Pædagoguddannelsen Storkøbenhavn

Pædagoguddannelsen Storkøbenhavn er et helt nyt seminarium, en sammenlægning af pædagoguddannelsen Højvang og Ballerup. Sammenlægningen har betydet, at det studenterpolitiske arbejde, har været ikke-eksisterende, Men nu har gode kræfter har sat sig ned og fået opbygget et funktionelt DSR, De Studenternes Råd og starter en PLS afdeling.

Der er nok at tage fat på, vi har været ramt af nedskæringer, vi har kun 11 timer om ugen. Derfor er vi gået sammen med Frøbelseminariet, som også har været ramt af nedskæringer og er utilfredse med ledelsesstilen i UCC (University College Copenhagen), som er en sammenlægning af flere professionsuddannelser. Vi vil sprede kampen til hele UCC.

Der er blevet holdt opstartsmøder og vi er en lille men stærk skare, som vil gå forrest i kampen mod nedskæringer og almene forringelser. KAMPEN er startet og det er alfa og omega at vi organiserer og fortsætter arbejdet for at involvere flere af de studerende for at kunne modstå det pres, som vil blive ved med at komme.

Det første skridt bliver at mobilisere til protest imod ledelsens planer om at lave et ny campus på Carlsbergs grunde i Valby den 15. juni.

ALEN STEFANOVSKI

CSC og Prosa's konflikt:

Union-busting?

I juni 2009 startede forhandlingerne om ny overenskomst for de af de ansatte i CSC Danmark, der er organiseret i PROSA – det er 700 eller 1/3 af firmaets ansatte. Forhandlingerne brød sammen, men blev genoptaget i januar i år.

CSCs krav til de ansatte omfatter bl.a. lønnedgang, øget arbejdstid og afskaffelse af betalte pauser og af tryghedsaftalen, kravene betyder samlet set 30 pct. lønnedgang. Desuden kan CSCs medarbejdere se frem til at 900 job i Norden skal flyttes til Asien i 2012.

Den 8. februar brød forhandlingerne sammen igen. Dagen efter lockoutede CSC 120 PROSA-medlemmer. Som svar på det varslede PROSA strejke fra 28. februar, men strejken kom i arbejdsretten. Efter at have udskudt beslutningen flere gange, besluttede arbejdsretten den 24. marts at PROSA kun må sende 5 i strejke og at CSC skal tage 4 af de lockoutede tilbage. Derfor begyndte strejken først sidst i marts.

Om arbejdsrettens behandling og udskydninger siger PROSAs næstformand Hanne Lykke Jensen til Arbejderen, at: *"der er ingen tvivl om, at det gør vores muligheder for konflikt her og nu stærkt begrænset. For os har det opsættende virkning, men det har det ikke for CSC"*.

Og det er ikke den eneste klage over arbejdsretten. En af talerne på en blokade foran CSC beklagede sig over at arbejdsretten var lang tid om at bestemme sig, når det var PROSA, der havde klaget over CSC, mens de kunne nå frem til en beslutning meget hurtigt, når det var CSC, der klagede.

Den 28. april var der international arbejdsmiljødag. Flere hundrede CSC-ansatte nedlagde arbejdet i 24 timer og samledes sammen med lockoutede og strejkende foran CSC.

Til den 1. juni har PROSA opsagt fredsaftalen og varslet, at de vil sende 400 i strejke.

CSC ansætter skruebrækkere

CSC har allerede forberedt sig på en konflikt ved at sørge for, at der er folk til at overtage det konfliktramte arbejde. Ifølge PROSA har de flere måneder før sammenbruddet i forhandlingerne været ude og spørge andre firmaer, om de vil overtage arbejdsopgaver under en konflikt. Et af de firmaer er Miracle Business A/S. Til computerbladet Comon siger direktøren om tilbuddet: *"det svarede jeg med begejstring JA til"*.

CSC har ansat 40 indere til at overtage konfliktramt arbejde efter 1. juni. Desuden prøver de via rekrutteringsfirmaer at ansætte flere skruebrækkere. De lokker med en løn på op til 110.000 kr. om måneden.

I midten af april vurderede PROSA, at flere end 50 vikarer fra Danmark, Litauen og England arbejdede i CSC Danmark. Vikarerne skal oplæres, så de kan overtage arbejdet, og det tvinger ledelsen de CSC-ansatte til at gøre. Hver uge skal vikarerne give karakterer efter hvor villige de ansatte er til oplæringen, og hvis ikke de ansatte klarer det godt nok, truer ledelsen med sanktioner, f.eks. fyring.

Blokade foran CSC, den 5. april, 2011.

Socialistisk Arbejderavis har talt med en af tillidsmændene fra CSC der beskriver det enorme psykiske pres dét ligger på de ansatte:

"Vi har et meget meget elendigt arbejdsklima i øjeblikket fordi man ansætter en masse skruebrækkere, som folk skal oplære, så de er klar når vi skal i gang med den store konflikt den 1/6. Det er ikke særlig sjovt at sidde og skulle oplære. Først skal man beskrive sit eget job, så ser man det kommer ud på intranettet, at man søger folk til det, så kommer der en, der gerne vil have jobbet, og så skal man så oplære ham i jobbet. Så skal man bedømmes på, om man gør det godt nok, og så den 1.6 skal den pågældende person overtage ens job."

Den 13. april gik 15 af dem, der stod for oplæringen, i strejke som protest. Nogle dage efter fyrer CSC 13 af dem – deriblandt en tillidsmand. Senere bortviser CSC endnu en tillidsmand for at have rundsendt en mail om strejken. I protest nedlægger resten af tillidsmændene deres hverv.

CSC snyder indiske ansatte

I 2010 blev CSC meldt til politiet for at vildlede udlændingeservice, så de kunne ansætte og få opholdstilladelse til 900 højtuddannede it-ansatte fra Indien. Inderne var ikke under dansk overenskomst, og de fik kun deres indiske løn (ca. 3-5000 kr.), en lille lejlighed og 285 kr. om dagen til mad osv. Historien kom frem efter en indisk ansat kontaktede PROSA, fordi han ikke fik den løn, han var blevet lovet – efterfølgende blev han sendt hjem til Indien og skulle betale erstatning til CSC på 35.000 kr.

Hvad er CSC?

CSC er en multinational it-virksomhed med 94.000 ansatte i 80 lande og med hovedkontor i USA. I Danmark købte CSC det statsejede Datacentralen i 1996 og har derfor en række store offentlige kunder, som fx hospitalsvæsenet og politiet. CSC bruger outsourcing til lavtlønslande og henter også billig arbejdskraft fra f.eks. Indien til Danmark.

Union-busting?

CSC har sat sig for at lade 700 af deres ansatte gå 30 pct. ned i løn. Men noget tyder på, at det ikke kun er lønnedgang og forringelser af arbejdsvilkår, de har i tankerne. For selvom CSC ifølge formanden for FTF, Bente Sorgenfrey, er blevet tilbudt, at deres PROSA-ansatte skal gå 20 pct. ned i løn, har de holdt fast på 30 pct.-kravet, hvilket førte til, at forhandlingerne endnu en gang brød sammen hos forligsmanden den 12. maj.

I USA, hvor CSC kommer fra, er fagforeningerne under angreb, og "union-busting", dvs. professionelle, der arbejder for at svække fagforeningerne, er et velkendt ord. Men for første gang er det ord blevet brugt i forbindelse med en virksomhed i Danmark – og endda af Børsen! Den 15. september 2010 skrev Børsen om CSC at:

"En af selskabets store udfordringer er fortsat magtkampene med fagforeningen Prosa. Tidligere forsøgte den nu stoppede topchef Ivor Canavan at hente en række union-busters til fra USA, der skulle hjælpe med at minimere fagforeningens magt i virksomheden, eller få »moderniseret« aftalerne med fagforeningerne, som CSC-chefen kaldte det. Arbejdet er endnu ikke endt tilfredsstillende for selskabet, fremgår det af regnskabet."

Og det viser sig, at CSC har forberedt sig på en konflikt i månederne før forhandlingerne gik i gang igen, ved at kontakte andre firmaer, for at få dem til at overtage opgaver under en kommende konflikt. De har brugt barske metoder, som fx lockout af 120 ansatte, og endda før der overhovedet var varslet nogen strejke – lockouterne har fået Dansk Erhverv til at betegne forhandlingerne som "helt usædvanlige". Fyringen af de to tillidsmænd og det at tvinge de ansatte til at oplære skruebrækkere peger samme vej.

Desuden anklager PROSA CSC for at have ansat en advokat, der skal sørge for, at forhandlingerne mislykkes. *"Jeg tror, han er hyret til det job at gøre det umuligt at lave en aftale [...] Det er nye toner på det danske arbejdsmarked. Det har vi ikke været vant til, og vi er stærkt bekymrede. Vi følger konflikten meget tæt og er opmærksomme på, hvilken hjælp CSC's ledelse bruger udefra for at underminere den danske aftalemodel,"* siger Bente Sorgenfrey, formand for FTF, til ugebrevet A4.

John Logan, der er professor på et universitet i Californien og beskæftiger sig med union busters i USA og Europa, siger til A4: *"I England har man set sager, hvor Virgin Atlantic og T-Mobile er blevet beskyldt for at hyre union-busters, men hvor firmaerne blot har svaret, at de pågældende advokater primært skulle forbedre kommunikationen. Det er naturligvis nonsens. I virkeligheden bruger de nogle meget aggressive og sofistikerede metoder til at skabe splid, og det kan være det, der foregår i Danmark lige nu."*

Tilsyneladende handler konflikten mellem CSC og PROSA altså ikke kun om at forringe arbejdsvilkår og løn for de ansatte – men også om at svække fagforeningen som CSC allerede, ifølge Børsen, har forsøgt før.

Og lykkes det CSC at forringe de PROSA-ansattes forhold, står de andre faggrupper for tur næste gang: HK og metal. Heller ikke akademikerne går fri, de skal have deres

overenskomst forhandlet på plads i 2012 – ifølge Magisterforeningen har CSC allerede varslet tilsvarende krav for den faggruppe.

Støt de strejkende

Men den brutale måde CSC har handlet på i konflikten, og det at de vil svække fagforeningen, er et hårdt angreb, som, hvis det lykkes, ikke kun kommer til at ramme CSC-ansatte, men vil sprede sig til andre arbejdspladser også. Det er vigtigt med et skarpt og stærkt modsvar mod CSC for at sikre, at deres metoder ikke spredes og at de kommer til at tabe. Og der skal ske noget nu.

Mens PROSA venter på arbejdsrettens beslutninger, at fredspligten skal ophøre og forsøger at forhandle om "kun" 20 pct. lønnedgang (!) med CSC, forbereder firmaet sig til en konflikt ved at tvinge PROSAs medlemmer til at oplære skruebrækkere. CSC har allerede haft tid, før forhandlingerne om ny overenskomst begyndte, til at forberede en konflikt, der er ingen grund til at give dem mere tid. Alle faggrupper i CSC vil blive ramt af forringelserne, derfor må de alle gå i strejke og på den måde ramme CSC endnu hårdere.

Og solidariteten mellem faggrupperne er der allerede. På et stormøde diskuterede akademikerne, hvordan de kunne undgå at udføre konfliktramt arbejde. På samme møde indbetalte de penge til PROSAs strejkekasse.

Det er også vigtigt at opbygge støtten udenfor. En lang række fagforeninger støtter allerede, og den 10. april blev Faglige Fremtidsfigthers opstartet bl.a. til støtte for de strejkende og lockoutede. Victoria Risbjerg, der var med til at opstarte initiativet, siger til Arbejderen, at de vil lave en stor støttefest og et debatmøde, og at de *"arbejder på at få en stor aktivistkerne, som kan gå på gaden og lave happenings og aktioner"*.

For folk, der ikke arbejder på CSC, er den landsdækkende aktionsdag den 26. maj også en vigtig dag at mobilisere til – arrangørerne opfordrer så mange som muligt til at komme med røde faner og deres venner og vise CSC, at de ikke vil slippe af sted med det.

Deltag:

- Deltag i blokaderne foran CSC, der finder sted hver dag fra kl. 7.30 på Retorvej 6-8, Valby.
- Besøg de lockoutede hver tirsdag og torsdag kl. 10-12 i TIB's bygninger, Mølle Allé 26, Valby.
- **Deltag i den landsdækkende aktionsdag mod CSC den 26. maj.**

Demonstration kl. 15 fra Ramsingvej 28 (tæt på Valby Station). Bustransport fra Århus og Odense – se www.prosa.dk/26maj

- Følg med på PROSAS hjemmeside: www.prosa.dk/csc

AF CHRISTINE BERGEN

Indvandrerrapport er et forsøg på at splitte arbejderklassen

Regeringen og Dansk Folkeparti besluttede i november 2010, at der skulle udarbejdes en udredning af indvandringens økonomiske konsekvenser. Den delrapport, som nu er offentliggjort, bygger bl.a på et notat, som CEPOS, den borgerligt-liberale tænketank, udarbejdede i februar 2011.

CEPOS opgjorde statens udgifter og indtægter i forbindelse med indvandrere og efterkommere fra mindre udviklede lande. Beregningerne fremkom ved at trække to tal fra hinanden: Offentlige udgifter og skatteindtægter fra den samme gruppe. Der fremkom et beløb på 16 milliarder, og notatet gav anledning til en lang række overskrifter og diskussioner.

De fleste debattører har angrebet tallene, fordi de ikke er korrigeret for, at omkring 90 pct. af denne gruppe er under 30 år, og at mange er børn eller unge under uddannelse. Hvis man lavede det samme regnestykke for indfødte og efterkommere af indfødte fra vestlige og mere udviklede lande i de samme aldersgrupper, ville man få et lignende resultat.

Derudover er der de fremtidige skatteindtægter fra denne gruppe børn og unge, når de bliver erhvervsaktive. Politikere og medier kunne have valgt at fokusere på denne del af regnestykket, og udvise respekt og taknemmelighed over for indvandrere, som er med til at sørge for, at der i den kommende tid er den arbejdskraft i Danmark vi, ifølge mange andre beregninger, kommer til at mangle, fordi befolkningen generelt bliver ældre og ældre.

Absurd inddeling

Så hvorfor er der overhovedet brugt ressourcer på at stille disse regnestykker op? I hvis interesse er det, at inddele befolkningen efter deres bidrag til den fælles velfærd? Og skal de, der ikke bidrager her og nu sendes bort? Skal vi sende alle landets børn og unge 'tilbage hvor de kommer fra', fordi de koster samfundet penge? Skal vi gøre det samme med de syge, de ældre, handicappede og andre, som ikke bidrager med skattekroner her og nu? Eller hvad med dem i Udkantsdanmark, der ikke kan få arbejde, fordi der ikke er job til dem? Har vi råd til dem?

Det er jo fuldstændigt absurd at inddele befolkningsgrupper på denne måde. Der er kun en god forklaring på galskaben, nemlig at udredningen om indvandringens økonomiske konsekvens er et bestillingsjob fra DF, som forsøger at så splid i befolkningen mellem indfødte og indvandrere, og som med denne rapport i hånden kan retfærdiggøre deres vedvarende hetz mod indvandrere, specielt fra muslimske lande.

Del og hersk

Hvis man kan bilde arbejderklassen ind, at det er indvandreres skyld, at efterlønnen afskaffes, at skoleydelsen forringes, at dagpengeperioden halveres, at de lokale skoler og hospitaler lukker, og at vi ikke har råd til velfærd, er denne rapport og især udlægningen af den yderst bekvem.

Det er forkasteligt, at regeringen og embedsværket lader sig udnytte til denne racistiske propaganda for at tilfredsstille DF. Offentliggørelsen af den endelige rapport er i september – samme måned som, da det blev vedtaget at lave rapporten, var sandsynligt, at der ville blive udskrevet folketingsvalg. Det er tydeligt, at rapporten var tænkt som grundlag for DF's valgkamp.

Heldigvis lader størstedelen af arbejderklassen sig ikke snyde. De fleste kan gennemskue DF's planer, og finder det forkasteligt, at regeringen i den grad lader sig trække rundt ved næsen.

Problemet i Danmark er ikke indvandrere, men en regering som gang på gang forringer de vilkår, som vores arbejdskammerater har kæmpet for igennem tiderne. Lad os tage kampen op igen og hente inspiration fra vores kammerater i "mindre udviklede lande", som i den senere tid har sluppet af med deres magthavere gennem revolutioner.

PERNILLE CAUCHI

De Radikales felttog mod rød bloks vælgere

Radikale Venstre har med Dansk Folkeparti og regeringen indgået en aftale om at amputere efterlønnen og udskyde folkepensionen. Dette vil få store konsekvenser for almindelige lønmodtagere og især de lavestlønnede.

Man fastholder arbejdsmarkedsbidraget og a-kassekontingentet uændret, selv om de ikke længere skal finansiere en del af efterlønnen.

Denne øremærkning til finansiering af efterlønnen fjernede man med Forårspakken 2.0 fra april 2010, som blev vedtaget af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti.

Konsekvensen af dette er, at der ad bagdøren er indført en særskat på arbejde og på at være medlem af en a-kasse. Nemlig det beløb, fra arbejdsmarkedsbidraget og a-kassekontingentet, der hidtil sammen med efterlønsbidraget, har dækket udgifterne til efterløn.

I den almindelige iver for at argumentere for efterlønnens afskaffelse, har man i de økonomiske begrundelser i reglen undladt at fortælle om øremærkningen af arbejdsmarkedsbidraget og a-kassekontingentet til blandt andet at dække udgifterne til efterløn, og som netop betyder, at efterlønnen delvist er brugerbetalt.

Derimod har man ikke udnyttet mulighederne for skattebegunstigede, private pensionsopsparinger, som er væsentlig dyrere for statskassen, end efterlønnen nogensinde har været. En ordning som betyder, at "raske og arbejdsduelige, med stor erhvervserfaring", for nu at citere Margrethe Vestager, kan forlade arbejdsmarkedet, når det passer dem.

Hvad der ikke er rimeligt for almindelige lønmodtagere ser ud til at være rimeligt for det vælgersegment, der understøtter de Radikale samt de øvrige borgerlige partier.

Der er i forliget heller ikke kigget på de skattelettelser, der tidligere er givet til de mest velbjergede, som angiveligt skulle give en mulighed for at øge forbruget til gavn for beskæftigelsen.

Det kunne man ellers roligt have gjort. Nogle undersøgelser viser nemlig, at skattelettelserne i stor udstrækning er brugt til at øge private opsparinger.

De Radikales meriter i denne sag er, i lyset af historien, ikke særligt overraskende.

Det der kan overraske er, at S og SF ikke i langt højere grad har argumenteret med de faktiske forhold omkring efterlønnens finansiering.

Det kan jo faktisk dokumenteres at efterlønnen til dels er brugerbetalt.

En mistanke om, at S og SF finder det bekvemt, at diskussionen om efterlønnen er ude af verden, inden de måske selv kommer til regeringsmagten efter et nyligt valg, er uafvendelig.

Den seneste udmelding fra Socialdemokratiet om, at de efter et valg er villige til at acceptere efterlønsforringelser, forstærker mistanken. I øvrigt er med denne udmelding måske chance for, at de allerede har tabt næste valg.

Måske er der ikke mange, der tør stemme på S og SF efter deres passivitet som opposition under disse forhandlinger.

AF SØREN STEEN HANSEN

Den 3. palæstinensiske Intifada

I det meste af verden var der demonstrationer for den 3. intifada d. 15. maj. I Syrien, Libanon, Palæstina og Egypten kom det til store sammenstød. Der blev skudt mod alle demonstranter både ved den libanesiske og syriske grænse til Israel og ved den israelske ambassade i Cairo.

Socialistisk Arbejderavis har talt med Peter Madsen, hvis rigtige navn holdes hemmeligt, for at det skal være muligt for ham at komme tilbage til Palæstina. Han er i øjeblikket fredsvagt på Vestbredden. Vi spurgte ham om, hvad der sker i Palæstina lige nu:

Det var jo Nakba-dag i går, og jeg var med til den største demo, jeg endnu har oplevet hernede. Den skulle gå fra flygtningelejren Qalandiya i udkanten af Ramallah, til et af de store Jerusalem-chekpoints, som kontrollerer vejen ud fra Vestbredden. Men demoen nåede aldrig derned. Der var posteret soldater på vejen og i husene omkring vejen. De fyrede lydbomber og gas mod demoen, længe inden den var bare i nærheden af dem. Men det er såmænd normal praksis, de behøver ikke en grund til at angribe demoer hernede.

Efter soldaternes indledende angreb gik det over i gadekamp. Palæstinensere kastede med sten, og soldater svarede igen med chok- og gasgranater, gummibelagte stålkugler og faktisk også skarp ammunition.

Vejen, som gadekampen primært foregik på, er den eneste vej ud af byen, der er åben, da rigtigt mange veje er blevet lukket for alle andre end israelere. Så derfor var palæstinenserne tvunget til at bruge vejen, imens de 9 timers gadekampen stod på. Jeg så, blandt andet 3 små piger med skoletasker prøve at komme igennem. De blev fanget i gassen, og nogle palæstinensiske mænd måtte løbe ind og bære dem ud af gasskyen.

Efter at have været i Palæstina i et stykke tid, hvad mener du så om udsagnet "Palæstinas befrielse går igennem et oprør i hele Mellemøsten"?

Før jeg kom herned, mente jeg, at Israels folk ikke var fjenden. Kun at zionister, besættere og staten Israel var fjenden. Det mener jeg altså ikke helt mere. Nu opfatter jeg det sådan, at hvis du som israeler ikke er en del af løsningen og modstanden, så er du en del af problemet og bibeholdelsen af situationen. Det er simpelthen så grotesk, som alle instanser i det israelske bureaukrati og samfund i det hele taget er bygget op omkring det ene formål at presse, chikanere, fornedre, ødelægge og myrde det palæstinensiske samfund og område, med henblik på at presse dem helt væk!

Derfor er jeg helt enig i, at der skal et større oprør til. At kaste sten mod soldater vindes der jo ikke rigtigt noget med. Men det er et tegn på konstant trods og "vi bukker os ikke" holdninger, hvilket jeg mener er meget vigtigt. Specielt er det utroligt, at jeg ikke oplever sådan en "det nytter jo ikke noget" holdning hos palæstinenserne. Men samtidig er det tydeligt, at Israel har fuldstændig og komplet kontrol med ALT her. De kan (og gør det såmænd også, som led i deres elskede kollektive afstraffelse) lukke alle byer af med effektive vejspærringer. Det har virkelig slået mig, at Israel kan slippe af sted med de mest modbydelige ting, og de ved det selv!

Er der en ny 3. intifada på vej?

Alle, jeg har snakket med, håber, at der kommer en ny intifada, men der er uenighed om hvordan. Flere af de unge kræver et væbnet oprør, da de mener at ikke-voldsstrategien har spillet fallit, mens de ældre snakker mere om massedemonstrationer og ikke-vold.

Jeg har set adskillige egyptiske flag til demoerne, og jeg ser det som et velkommen til revolutionen.

Alle har hørt om, at Egypten vil åbne grænserne til Gaza, og der var tilsyneladende mange folk, som demonstrerede i sympati med palæstinenserne i Egypten på Nakba-dagen – både i Cairo og ved Gaza-overgangen. Men palæstinenserne er dog stadig skeptiske grundet den lange tids "venlighed" mellem Egypten og Israel.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Det er mennesker, der laver revolutioner – ikke sociale medier

Internettet er ofte blevet tildelt en ganske særlig og stor betydning for udviklingen af demokrati og frihed på verdensplan. I de seneste år har flere borgerlige medier ofte omtalt især de sociale medier, fx YouTube, Facebook og Twitter, som helt centrale i f.eks. den iranske opstand i 2009 og de arabiske revolutioner i år. Nogle gange kan man nærmest få det indtryk, at de folkelige opstande kun har kunnet finde sted ved hjælp af sociale medier.

Der er ingen tvivl om, at sociale medier, lige som alle andre værktøjer til kommunikation, kan bidrage til politisk mobilisering og debat. Men betydningen og anvendeligheden af dem bliver ofte stærkt overdrevet. Ikke mindst, når nogle medier og debattører bruger ord som Facebook-revolution og Twitter-opstand om store folkelige bevægelser og kampe, der først og fremmest organiseres og udspiller sig på gaden, arbejdspladser og uddannelsessteder.

Sociale medier er, i kombination med andre værktøjer, en stor hjælp i forhold til at mobilisere deltagere til planlagte politiske aktiviteter – hvad enten det er debatmøder, aktioner eller større protester. De øger mulighederne for og udbredelsen af skriftlig debat.

Det er via f.eks. Facebook let og hurtigt at komme ud til en relativt bredere skare. Og er man dygtig og heldig i brugen af sociale medier og valget af emne, kan det begynde at sprede sig viralt (dem du deler med, deler med andre der deler med andre osv.), hvormed man uden de helt store anstrengelser hurtigt kan nå et godt stykke ud over sit sædvanlige netværk.

Kun et supplement til politisk organisering

Der er dog flere grunde til, at brugen af moderne kommunikationsformer kun kan supplere og ikke erstatte klassisk politisk organisering.

Baserer man udelukkende mobilisering eller udbredelse af debat på brugen af sociale medier er der flere mindre, men slet ikke uvæsentlige begrænsninger. En er, at de netværk man som oftest indgår i via Internettet nok er store, men trods alt har en vis lukkethed – venstrefløjens netværk består primært af andre fra venstrefløjen. Dette forstærkes af, at invitationer, debatter osv. let drukner i mængden, så man reelt kun ses af dem, der i forvejen er interesserede. Mange læser primært de informationer og reagere primært på de opfordringer, de i forvejen er opsøgende over for.

Og lige så problematisk er det, at det er meget uforpligtende og overfladisk at deltage via sociale medier. Man læser overskrifter, trykker "deltager", sætter sit navn på en underskriftsindsamling osv., men det går som oftest hurtigt i glemmebogen, og der er langt fra disse symbolske meningstilkendegivelser til reel handling.

Der hvor de "brugerskabte" internetmedier, Internet 2.0, for alvor har mangler, er dog når det handler om planlægning, organisering og aktiv inddragelse. Når det kommer til det lange slid, der ligger i at opbygge en bevægelse, arrangere en demonstration, vinde et flertal for en strejke og ikke mindst gå på gaden og kæmpe mod et undertrykkende diktatur, er der altid brug for, at nogen taler og arbejder sammen på et andet niveau end Internet 2.0, om at skabe grundlaget for det, der mobiliseres til.

Som revolutionære socialister og marxister mener vi, at det er nødvendigt at involvere så stort et flertal af befolkningen som muligt i både denne planlægning og de efterfølgende aktiviteter.

Hvis en kamp skal vindes, hvis den på demokratisk vis skal kunne absorbere og udtrykke befolkningens reelle interesser, og hvis den skal have mulighed for at udvikle sig til et videre opgør med hele det undertrykkende kapitalistiske system, er det ikke nok, at den eneste form for kommunikation sker ved at en lille gruppe af organisatorer taler til folk via sociale internetmedier.

AF DENNIS PETERSEN

Arabiens anden revolution i perspektiv

Både blandt borgerlige og marxistiske analytikere har det "arabiske forår" været sammenlignet med epokegørende hændelser som de borgerlige revolutioner i 1848, opbruddet i 1968 og omvæltningerne i Østeuropa i 1989. Således også Alex Callinicos, som i en baggrundsartikel i "International Socialism" sætter den arabiske revolution ind i et større perspektiv.

Det sker under overskriften "The return of the Arab revolution", og tager sit udgangspunkt i den revolutionære bølge, der kom i kølvandet på Nassers magtovertagelse i Egypten i 1952. En revolutionær bølge, som med sit antiimperialistiske udgangspunkt indvarslede en panarabisme, som i 1958 kulminerede i udråbelsen af "Den Forenede Arabisk Republik" mellem Egypten og Syrien.

Republikken blev ikke levedygtig pga. den indbyrdes splittelse mellem landene og korrumpering internt i de arabiske regimer. Men den panarabiske følelse overlevede i den "arabiske gade", og har oftest set revitaliseret i solidaritet med palæstinensernes oprør. Stærkest i den første, men også under den anden intifada, og specielt i dag spiller den en stor rolle.

Revolution fra neden

Det vigtigste i denne sammenhæng er dog de afgørende forskelle vi ser i dag i forhold til den første revolution. Her var hovedaktørerne yngre officerer og kræfter fra intelligensen, som det efterkoloniale monarki ikke levnede nogen særlig plads. Ved siden af Egypten fik omvæltningen både i Irak og Syrien en lignede karakter gennem nationalt orienterede Baath-partier. Med andre ord var det revolutioner fra oven.

Hvilket jo er helt i modsætning til både Tunesien og Egypten, men også som det startede i Yemen, Bahrain, Libyen og Syrien: Det var helt umiskendeligt folkelige kræfter, der stod bag uden anden dagsorden end frihed, demokrati og sociale krav. Derfor blev det også både i Egypten og Tunesien en bevægelse, som frisatte strejker og fagforeninger som en social kraft – i modsætning til Nasser og Baathpartierne, som knækkede de uafhængige fagforeninger, der blev erstattet af statsloyale fagforeninger.

Nyliberalisme og krisen

Baggrunden for revolutionerne var ikke kun undertrykkelse og mangel på demokrati. De kan ikke ses løsrevet fra den måde, de oprindeligt statskapitalistisk orienterede økonomier er blevet indrulleret i nyliberalismen.

I stedet for at fremme en adskillelse mellem stat og kapitalisme, har det gjort dem endnu mere intimt forbundne i en decideret snylter-kapitalisme, hvor statstoppens nærmeste vennekreds fik privilegeret adgang til tidligere stats-selskaber. Eller det samme for internationale koncerner via bestikkelse. Hvilket har udviklet en voldsom skævvridning af økonomierne og verdens største ungdomsarbejdsløshed. Og effekten af disse dårligdomme blev markant forstærket med den økonomiske krise og en flerdobling af madpriserne i det meste af regionen.

Netop denne pointe peger hen på oprørets slægtskab med de massive proteser i Grækenland, oprøret mod Walker-planen i Wisconsin og studenteroprøret i Storbritannien – om end i en anden skala. Og i lande med udviklede fagbureaukratier som medierende kræfter.

Det arabiske forår og Østeuropa 1989

Denne sammenligning ligger også lige for, men hvor medierne ofte overser den vigtigste forskel: Nemlig at hvor udviklingen efter Murens fald styrkede den vestlige kapitalisme, betyder de nye regimefald en alvorlig svækkelse. Artiklen er her rigtig god med hensyn til at blotlægge den delikate balancegang, som det har tvunget fx USA ud i – den svækkede tilstand, som de er i efter mislykkede krige i Irak og Afghanistan.

Særligt Israel har haft svært ved tilpasse sig den nye virkelighed, og kommentatorer fra både højre og venstre har reageret helt hysterisk på den måde, hvorpå Obama "svigtede" Mubarak. Bagved dette anes frygten for selv at blive svigtet.

Hvor ender det – 1917?

Denne sammenligning har næsten været helt fraværende i medierne, selv om parallellen til zarens fald i februar-revolutionen er mere end oplagt. Men i forhold til oktober, er det jo på ingen måde en social revolution, der er sket. Og politisk set er der også store begrænsninger, da det kun er diktatorerne, der er røget – mens regimerne fortsat stort set er intakte, både i Egypten og Tunesien.

Men omvendt analyserer artiklen også de sociale processer, som både de omfattende kampe for økonomiske krav og mod undertrykkende politistats-institutioner, som også sås i Portugal i 1974. Dette kombineret med regimernes ringe råderum mht. at imødekomme sociale krav, betyder – med Trotskijs ord –, at "den demokratiske revolution vokser direkte over i en socialistisk revolution, og derved bliver en permanent revolution".

Men hvordan det præcist udvikler sig, kan ingen forudse. Det afhænger af styrkeforholdet mellem de sociale og politiske kræfter i samfundets basis, hvor de liberale står svagt. Som en særlig pointe opfatter Callinicos ikke Det Muslimske Broderskab som en specielt religiøs kraft, men peger mere på det som en sekulær, potentielt konservativ kraft.

Mest afgørende vil det i virkeligheden blive, hvordan de revolutionære socialister i Egypten udvikler sig. I dag er det en lille og svag kraft, som ikke desto mindre har spillet en vigtig rolle i revolutionen og udviklingen af den egyptiske fagforeningsbevægelse. Og derfor også med potentialet til vækst.

HANS JØRGEN VAD

Lønfest for direktøren

Noget af det, der ændrer sig mest dramatisk under den finansielle krise er, at regningen for den uansvarlige kasinoøkonomi lægges entydigt over på det store flertal af almindelige arbejdere. Det betyder, at almindelige menneskers livsvilkår ændres voldsomt. Hvad der derimod ikke ændrer sig, er de stadigt stigende lønforhøjelser i erhvervslivets top.

En ny opgørelse fra Berlingske Nyhedsmagasin viser, at direktionsmedlemmerne fra selskaber i det toneangivende C20-indeks gennemsnitligt indkasserede 8,9 mio. kr. sidste år. Topdirektørens gennemsnitsløn er de sidste 16 år firedoblet. Denne udvikling vil formentligt fortsætte.

Lars Holtug, fra revisionsvirksomheden PwCs siger til Berlingske Nyhedsmagasin: "Lønningerne for danske topchefer vil formentlig fortsætte med at stige mere end den generelle løninflation. Det skyldes bl.a. påvirkning fra udlandet, hvor topcheferne i de fleste lande fortsat tjener mere end i Danmark."

Fagtoppen mener ikke vi skal deltage i lønfesten

Alt imens prædiker både direktører og fagtoppen løntilbageholdenhed. Op til den private overenskomst i 2010 sagde LO-formand Harald Børsting: "Man må erkende, at der ikke er plads til lønfest denne gang." Overenskomsten endte uden reallønsfremgang.

Overenskomster for de 800.000 offentligt ansatte endte med en reallønsnedgang. Dengang sagde Dennis Kristensen, FOA: "Man kan ikke sige andet, end at fagbevægelsen udviser solidt samfundshensyn med denne aftale."

Det er åbenbart kun fagforeningsmedlemmerne, der skal vise samfundshensyn. Selv direktører for konkursvirksomheder får millioner. For eksempel fik Roskilde Banks direktør 11 millioner i løn og fratrædelsesgodtgørelse efter at have kørt banken i sænk. I bankverdenen betaler uansvarligheden og jagten på profit sig altid. Bankpakkerne har betydet, at skatteyderne betaler med forringelse af velfærd og løn.

Det er på høje tid, at den herskende klasses kriselogik udfordres – ikke mindst frem mod overenskomstforhandlingerne for omkring 650.000 privatansatte i 2012.

AF FRANK RASMUSSEN

Bevar velfærden
- nationalisér Nordsøolien

I 2003 indgik regeringen, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre en aftale om beskatning for udvinding af Nodsøolien med Dansk Undergrunds Konsortium.

Forventningerne i aftalen om Nordsøolien var, at profitten før skat skulle være 67 mia. kr.

Enhedslisten har, på baggrund af beregninger fra Energiministeriet, beregnet at profitten fra nordsøolien mellem 2003 og 2010 var på 286 mia. kr. før skat.

Dermed har de tre selskaber i Dansk Undergrunds Konsortium; Shell, Mærsk og Chevron-Texaco tjent over 4 gange så meget som forventet.

Dette skyldes, at Energiministeriet i sine forventninger havde sat en oliepris på 22 $ i 2010 stigende til 36 $ i ved aftalens udløb i 2042, hvor aftalen udløber. I dag ligger oliepriserne allerede omkring 100 $.

Olieprofiter frem for velfærd

Konsekvensen af denne fejlberegning er, at staten hvert år mister ca. 10 mia. kr. efter skat. 10 mia. kr., der er gået til de tre virksomheder i Dansk Undergrunds Konsortium.

I første kvartal af 2011 havde Mærks alene et overskud på 2.8 mia. fra aktiviteterne i Nordsøen og et samlet overskud på 15 mia.

De samme partier som tog del i forhandlingerne om 2020-planen gør klar til at skære i efterlønen, med den begrundelse, at der ikke er råd til den, har altså indgået en aftale der betyder at statskassen mister over 10 mia. om året.

Johs Poulsen, der er miljøordfører for Radikale Venstre, forsvarer i information aftalen med at: "Havde man ikke haft det incitament, som aftalen giver så ville vi have set en lavere aktivitet fra selskaberne og dermed lavere indtægter til staten"

Nationalisering

Men af Mærsks kvartalsregneskab fremgår det, at udbytte for investeringerne på olieområdet var på 44 %. Mens gennemsnittet for de andre områder var 11 % Forskellen i udbytte skulle give et væsentligt incitament til investeringer. .

Dertil kommer at det virker dumt at ville forære milliarder til private virksomheder for at de skal foretage investeringer i at pumpe olien op, når staten sagtens selv kunne have foretaget investeringerne og tage hele profitten selv.

Frank Aaen, der står bag den glimrende afsløring af olieprofitterne tør desværre ikke foreslå en nationalisering.

Løgne

Selv Johs. Poulsen kan se at det at give et udbytte på 44 % for at skabe incitament er højere end det behøver at være. Derfor fremkommer han med endnu en begrundelse for aftalen. "I 2003 havde man nok ingen forstillet sig at olieprisen af den størrelsesorden, man ser i dag."

Der findes ingen råstoffer der kan erstatte olie og efterspørgslen bliver ved med at stige. Det betyder at, hvis produktion falder eller bliver forstyrret stiger olieprisen voldsomt.

At produktionen i de 39 år fra 2003 – 2042 som nordsøaftalen gælder ville være stabil i idet politiske urolige mellemøsten var det nok kun Johs Poulsen, der kunne forstille sig.

Allerede i 1998 skrev Colin J Compbell og Jean H Laherrère en videnskabelig artikel "Enden på billig olie" Her konkluderede de to forskere fra olieindustrien at: " Skiftet fra vækst til nedgang i olieproduktionen vil næsten sikkert skabe økonomiske og politiske spændinger." Og "Verden vil kunne se en radikal stigning i Oliepriserne" Begrundelsen for dette var at fra 2010 ville de mellemøstlige landes produktion begynde at falde.

I 2003 konkluderede den amerikanske energiinformations administration i en af de mere optimistiske beregninger at faldet i olieproduktion "Ikke er lige rundt om hjørnet, som mange andre beregninger har forudsagt. Vores analyse viser, at det vil være tættere på midten af den 21. århundrede end på begyndelsen"

Statsstøtte

Der var analyser, der forudså en senere produktionsfald og dermed prisstigning end det vi har oplevet, men disse analyser var ifølge dem selv i modsætning til mange andre.

Det er utænkeligt, at de politikere der lavede aftalen med Mærsk og resten af Dansk Undergrunds Konsortium til en værdi af flere hundrede mia. kr. ikke har sat sig ind i forventninger til udviklingen i olieprisen.

Når de alligevel har valgt ikke at ville tage højde for de prisstigninger som mange havde forventet i den aftale de ind gik med Shell, Mærsk og Chevron-Taxaco, var det et bevidst valg. Den gode aftale som de tre multinationale selskaber fik var direkte statsstøtte.

Denne mistanke bliver yderligere styrket af, at der i aftalen er en klausul om at nye skatte på Nordsøolien vil give selskaberne kompensation krone for krone. Der er med andre ord indført i aftalen en garanti mod nye skatte i tilfælde af de forventede prisstigninger på olie.

JAKOB KROGH

Enhedslisten ved en skillevej?

For mange Enhedslistemedlemmer var det en markant udskridning, da Folketingsgruppen med Hovedbestyrelsens opbakning stemte for Libyen-aktionen i marts. For nogle så graverende, at de valgte at melde sig ud. Mens andre, som normalt er stærkt imod både FN- og NATO-aktioner har været for eller i meget stor tvivl.

Dette førte til en omfattende diskussion i afdelingerne, som samtidigt med, at det mere og mere udviklede sig til en ren NATO-aktion, betød at Enhedslisten trak støtten til aktionen efter godt 14 dage – og hurra for det.

Men tilbage står der dog fortsat et problem: Var det først den 30. marts, da Enhedslisten trak sin støtte, at aktionen blev forkert? Eller var den forkert lige fra starten, hvor den blev lanceret på baggrund af en oppisket stemning og truslen om "folkemord"?

I dag kan enhver se, at snakken om "folkemord" var grebet ud af luften. Men truslen om en massakre på Benghazi var heller ikke reel, hvilket kan ses af, at Misratah nu et par måneder har holdt stand overfor Gadaffi uden megen hjælp fra NATO – ligesom byen også gjorde to uger før NATO begyndte at bombe.

Et stort mindretal i Enhedslistens Hovedbestyrelse har taget konsekvensen af dette og fremlægger på årsmødet en beretning, som klart konkluderer, at den oprindelige beslutning var forkert. Det er meget vigtigt, at årsmødet bakker op om dette, hvis vi skal undgå en præcedens for, at Folketingsgruppen fremover kan støtte lignende aktioner andre steder. Vi skal minde om, at det ikke er mere end et år siden, at Hovedbestyrelsen underkendte Folketingsgruppens støtte til en NATO-aktion mod pirateri ved Somalias kyst.

Skelsættende betydning

Når dette spørgsmål er af så skelsættende betydning, er det fordi det ikke kan ses isoleret fra andre politiske mærkesager og udsigten til en "rød" regering, som i et eller andet omfang bliver baseret på Enhedslistens støtte. Og her vil vi kunne opleve, at Enhedslisten bliver udsat for et langt større pres for at indgå i grumsede aftaler og uldne forlig, fx om finansloven.

Tidligere erfaringer viser, at Folketingsgruppen ikke er noget bolværk her – ligesom Hovedbestyrelsen ofte kun giver et svagt modspil. Gang på gang har det vist sig, at det eneste som har kunnet fastholde Enhedslisten på en klar venstrekurs er medlemsdemokratiet på årsmøderne og stærke reaktioner fra aktive afdelinger.

Derfor er én lære af dette, at der må ske en styrkelse af de kræfter i Hovedbestyrelsen, som har deres basis ude blandt Enhedslistens græsrødder, og som ikke primært er loyale i forhold til Folketingsgruppnes politiske linje.

Styrkeforholdet afgøres ikke i folketinget

En anden vigtig lære er, at der er et stadigt mere skrigende behov for, at Enhedslisten får styrket sin indsats og fokus på fagforeninger og bevægelser og udvikling af det interne demokrati, herunder især en styrkelse af kommunikationen mellem afdelinger og at medlemmer arbejder sammen i bevægelser.

En valgfremgang er altid godt. Men kun, hvis den bruges til at styrke arbejdet uden for folketinget, vil den medvirke afgørende til at ændre styrkeforholdene mellem klasserne.

Det er styrkeforholdet mellem klasserne, der afgør hvilken politik der bliver ført, ikke om EL får 6 eller 10 mandater. Det væsentligste er, at der i fagforeninger, uddannelsesorganisationer og andre bevægelser er en vilje til at kæmpe mod de konkrete nedskæringer.

Socialister, der kan argumentere for behovet og mulighederne for en sådan modstand er ofte afgørende for, om det bliver besluttet at organisere modstand eller om passiviteten sejrer og magthaverne får deres vilje.

Behov for at medlemmerne i EL koordinerer arbejdet

Mange af de, der er aktive i modstanden mod krigene i Libyen og Afghanistan, er medlem af EL.

Men Enhedslisten fungerer i dag kun i begrænset omfang som en organisation, hvor aktivister mødes og diskuterer hvordan kampe kan støttes. Inden for de seneste par måneder har det været relevant at diskutere støtten til strejkerne på CSC og blokaderne på udannelsesstederne, fx de københavnske seminarier og Københavns Universitet. Der er ikke i Enhedslisten regi blevet taget initiativ til nogen af delene.

Hvis Enhedslisten skal udvikle sig til et parti af aktivister skal noget sådan udvikles. Konkret betyder det en styrkelse af afdelingsarbejdet og en fornyet indsats for at opbygge de såkaldte dobbeltorganiseringer., dvs. en organisering af dem, der er i samme fagforening eller uddannelsesorganisation, så de begynder at snakke sammen og koordinere deres arbejde når der sker noget.

Socialistisk demokrati

På det ideologiske plan vil det også være vigtigt at få slået fast, at Enhedslisten vil noget helt andet end S og SF: Nemlig socialisme – et alternativt samfundssystem med fælleseje af produktionsmidlerne. I socialismen er markedskræfternes tyranni erstattet af et demokrati fra neden.

I et socialistisk demokrati skal flest mulige beslutninger tages lokalt på arbejdspladser og uddannelsessteder i stedet for, at demokratiet reduceres til et kryds hvert fjerde år.

HANS JØRGEN VAD

Radikalt bedrageri mod efterlønsmodtagere

Nu kan kun et rent rødt flertal redde efterlønnen. Det blev klart efter Radikale stemte for VKs 2020-plan. Kun et flertal efter et valg bestående af S, SF og EL kan sikre fremtiden for rigtig mange mennesker.

Dette vil gøre et kommende valg til et for eller imod efterlønnen. Og hvor står Radikale i alt dette?

Margrethe Vestager har godt nok meldt ud, at hun efter et valg vil pege på Helle Thorning som statsminister, men også at hun ser det som radikal politik at få medbestemmelse på S og SFs nye 2020-plan, Fair Forandring.

Kan det mon være en gave til Radikale, at der intet indgår i S og SFs 2020-plan om at føre dagpengeperioden tilbage til de 4 år? Et løfte der ellers blev givet under den store demonstration foran Christiansborg mod Nedskæringspakken, og som både S og SF siden er sprunget fra.

Da S og SF i 2009 fremlagde deres fælles skatteudspil, var beskeden til Radikale helt klar: Der kunne ikke ændres et komma i S og SFs skattepolitik. Men efter Radikale indgik forlig med VK om efterlønnen, er tonen nu en anden. Godt nok siger S og SF at skatte- og udlændingepolitik ikke er til forhandling, men det tager Radikale helt roligt. Alt kan åbenbart forhandles.

Allerede inden forhandlingerne om VKs 2020-plan meldte S og SF ud, at de, for ikke at komme i mindretal efter et valg, ville indgå i forhandlinger om en forringelse af efterlønnen. Altså inden Radikale havde stemt for. Det er jo ligefrem at give Radikale et "wild card" til at stemme for denne plan. Var dette måske fordi, et ja til en forringelse af efterlønnen, passede godt ind i en kommende rød regerings politik? Det havde vel været mere på sin plads, hvis S og SF i stedet havde meldt ud, at et Radikalt "ja" ville betyde at dette parti, helt afskrev sig muligheden, for at indtræde i en kommende rød regering.

Nu har Radikale solgt ud af efterlønnen for mange nedslidte og hævet pensionsalderen. Alligevel har udmeldingen fra både S og SF været, at Radikale var velkommen i et regeringssamarbejde. Her er det, den rigtige venstrefløj må råbe op. Radikale har intet at gøre i en kommende rød regering efter deres medvirken til en forringelse for mange nedslidte.

Hvordan kan man fra S og SFs side mene, at Radikale kan indgå i en kommende S/SF Regering? Det ville da være at gøre grin med alle de mennesker, der ved deres bidrag til efterlønnen, har troet på alle de udmeldinger, der er kommet fra S, SF, DF og V på, at efterlønnen ikke blev rørt.

Vi kan nu kun håbe på en ren rød regering. Alternativet er en S/SF/R-regering som de næste 4 år skal videreføre VKs asociale politik.

Her er det, at den rigtige venstrefløj må råbe op i en kommende valgkamp. Her er det, at den rigtige venstrefløj må gøre det klart, at vi på ingen måder godtager dette. At vi på ingen måder godtager Radikale i en rød regering.

S og SF kommer til klart at melde ud inden et valg, at med de Radikales medvirken til en forringelse af efterlønnen, har de afskrevet dem fra et hvert regeringssamarbejde. Alt andet er en hån mod de røde vælgere og kan være medvirkende til, at mange vil stemme blankt.

AF JENS ANDERSEN

Modstand.org

Vores magt ligger uden for folketinget

"Vi vil ind i maskinrummet," sagde Kasper Bjerring fra SF på en debat på Marxisme 2010. Logikken hos S og SF er, at de nedskæringer og effektiviseringer, der i den kapitalistiske konkurrencelogik er nødvendige og dermed ansvarlige at lave, vil være mere humane med røde politikere ved roret.

For reformisterne er målet ikke den grundlæggende forandring af samfundet. Målet bliver i virkeligheden; nye ansigter på den statslige bureaukratiske maskine, hvis formål er at opretholde status quo. En udelukkende parlamentarisk strategi betyder at man kommer til at administrere den stat som Marx allerede for mange år siden beskrev som: et organ for klasseherredømme, et organ for den ene klasses undertrykkelse af den anden.

Denne reformistiske sammenhæng har Enhedslisten gennemskuet, og er derfor organiseret i et selvstændigt parti som alternativ til venstre for S og SF. Men Enhedslisten primære fokus er på at få et godt resultat til næste valg, og har gået nu snart i to år og ventet på valg. Med dette fokus misser Enhedslisten at blive et egentligt alternativ til den nedskærings- og krisepolitik, som reformisterne i S og SF helt sikkert vil føle sig presset til af føre.

Arbejderklassens magt ligger ikke i parlamentet – selv under et rødt flertal. Et godt valgresultat for venstrefløjen og i særdeleshed Enhedslisten skal ikke misforstås som et udtryk for vores klasses magt.

Lenin beskriver i 'Staten og revolutionen', hvad parlamentarismen i virkeligheden dækker over: "De underkuede klasser får med flere års mellemrum lov til at afgøre, hvilken repræsentant for den herskende klasse der i parlamentet skal ud- og undertrykke deres krav."

Enhedslisten bør slappe af på deres valgfiksering, et godt valg til vestrefløjen er et udtryk for arbejderklassens modenhed og kampparathed, og et udtryk for hvor store muligheder der er for at organisere modstand og pres fra neden. Det er organiseringen af disse muligheder der kan bringe forandring og som vil gøre Enhedslisten til et helt anderledes oppositionsparti end S og SF.

Men hvorfor skal vi så overhovedet forholde os til parlamentet og valg?

Det skal vi ganske simpelt fordi flertallet i arbejderklassen opfatter det som legitimt og som den vigtigste demokratiske mulighed. Derfor skal socialister også stille op til valg og bruge den vigtige talerstol som folketinget er. Vi vil derfor opfordre alle til at stemme på Enhedslisten på valgdagen. Spørgsmålet som så står tilbage for Enhedslisten er, hvad man vil bruge sin tid på denne talerstol til? Vil man opfordre almindelige mennesker til at gå i kamp og tager fremtiden i deres egne hænder? Eller vil man bruge sin tid på talerstolen til at tale om reformer, om forhandlingerne om "den mindste forbedring" og se frem imod den næste valgdag?

AF JESPER JUUL MIKKELSEN OG CHRISTINE KYNDI
BERGEN

Baggrunden for Libyen-krigen

Imperialisme og revolution i Mellemøsten

Richard Seymour afdækker, hvordan de seneste revolutioner har fremtvunget en ny strategi fra imperialistiske magter i deres forsøg på at styre regionen.

I november 2010 kaldte udenrigsminister Clinton diktatoren Mubarak for en "hjørnesten for stabilitet og sikkerhed". Ifølge vicepræsident Biden var Mubarak på ingen måde "en diktator".

Den egyptiske stat har været den glade modtager af støtte, våben og torturudstyr fra USA siden Camp David-aftalerne i 1978, som bekræftede Egyptens alliance med regionens pro-amerikanske kræfter.

De utaknemlige tunesere og egyptere har imidlertid reageret ved at sende deres diktaturer over i historiebøgerne.

Trods opbakning fra USA til de to regimer indtil sidste minut, faldt de begge bemærkelsesværdigt hurtigt. Washington var klart ved at miste sit eftertragtede hegemoni i Mellemøsten.

Libyen

I mellemtiden begyndte noget at røre på sig i Libyen. I januar var der demonstrationer mod korruption og mangel på boliger, især i østlige kystbyer som Benghazi og Darnah. I begyndelsen af februar begyndte menneskerettigheds-aktivister fra middelklassen, inspireret af revolutionerne i nabolandene, at organisere protester for politisk frihed. Den 15. februar, den aften oprøret begyndte, havde politiet ondskabsfuldt slået og såret demonstranter i Benghazi.

Normalt ville kombinationen af trusler og undertrykkelse have været nok til at isolere enhver protest. Men opmuntret af billederne fra Tahrirpladsen spredte protesterne sig til normalt loyale byer som Al-Baydah. Stammer som Barassa, der havde bemandet sikkerhedsapparatet, hoppede af. Lokale sikkerhedsstyrker og politi brød med regimet. På "Vredens dag", 17. februar, slap regeringen snigskytter løs mod demonstranterne og gjorde en politisk kamp til en væbnet kamp.

25. februar så Libyen ud til overvejende at være i oppositionens hænder, da hovedstaden Tripoli og Gaddafis hjemby, Sirte, var isoleret. Et overgangsråd blev dannet, primært bestående af eliten og afhoppere fra regimet.

Gaddafi havde undertrykt alle tegn på organiseret modstand mod sit styre, så der var ingen fagforeninger eller politiske partier til at lede oppositionen. Folkekomiteer opstod over hele landet, men de var fragmenterede former for folkemagt.

Så folk fra den velorganiserede elite forsøgte at udfylde tomrummet. Men deres håb om delegationer fra hele landet blev ikke opfyldt. De var ikke i stand til at blive en autoritet for oprøret og forblev snævert baseret i byområder på østkysten.

Snart så Gaddafi ud til at have overtaget igen, og svaghederne ved oprøret blev brutalt udstillet.

Dette gav USA og nogle europæiske allierede chancen for at samles om en strategi, der hidtil ikke havde været mulig. De kunne tage kontrol over processen og forme den i egne interesser.

Bush til Obama

Efter den kolde krig søgte den amerikanske højrefløj at udnytte manglen på en større rival til at omforme regionen i amerikansk interesse ved at forene en koalition om at vælte Saddam. Kulminationen på dette projekt var det første alvorlige skår i Washingtons regionale hegemoni, det første store brud i den europæisk-amerikanske alliance, og de første tegn på russisk genhævdelse.

Obamas opgave var at reparere skaden, men det var hans uheld at påtage sig lederskab for imperiet på et tidspunkt, hvor det kom til at stå over for en af sine alvorligste kriser.

USA havde længe forsøgt at destabilisere Libyen gennem sanktioner og bombninger, men i 00'erne så Gaddafi ud til at kunne fortsætte i det uendelige.

Så da Gaddafi besluttede, at sanktionerne kostede for meget, og forsøgte at opnå forståelse med Washington, kunne USA ikke se problemer. Bush og Blair startede frieriet med Gaddafi i 2004.

Alligevel var USA ikke så tæt forbundet med det libyske regime, at det ikke kunne opgive alliancen. Tidligere elementer fra regimet, der var i spidsen for opstanden, var kendt som "pro-vestlige". Nogle gik allerede tidligt ind for en alliance med USA for at vælte Gaddafi. 1. marts hilste general Younis målrettede luftangreb mod Gaddafis styrker velkommende, men ikke en landinvasion.

Men oprørets sociale kræfter var ikke umiddelbart indstillet på at acceptere dette. Skilte dukkede op i oprørs-områder, som klart sagde: "Ingen udenlandsk intervention". Hafiz Ghoga fra overgangsrådet sagde lige så klart: "Vi er helt imod udenlandsk intervention. Resten af Libyen vil blive befriet af folket."

Oprørets svagheder

Først da oprøret begyndte at opleve alvorlige militære tilbageslag i større byer, som fx Zawiya, begyndte argumentet for imperialistisk intervention at slå igennem. Da oprøret ikke bredte sig til Tripoli og Sirte for afgørende at sprænge regimet, så imperialistisk støtte ud til at kunne kompensere for oprørets svaghed og for overgangsrådets egen mangel på autoritet.

17. marts besluttede USA at støtte en aggressiv intervention. Luftangreb blev begrundet med, at Gaddafi ville gennemføre en usigelig massakre, hvis han erobrede Benghazi.

Det er sandsynligt, at Gaddafis styrker ville have fortsat deres brutale oprørsbekæmpelse, men det forekommer usandsynligt, at dette ville have udgjort det "folkemord", som nogle advarede om. Det humanitære påskud for krig dækkede over dens politiske dimensioner.

Hvis problemet var at undgå blodsudgydelser, kunne man have forhandlet om våbenhvile. Gaddafi var altid parat til at gå med til fred, forudsat at han kunne bevare den politiske kontrol med Libyen. Så spørgsmålet var, om revolutionen skulle lykkes, og om folkelige kræfter skulle styre Libyen.

I Mellemøsten støttede USA kontrarevolutionære kræfter i Yemen og Bahrain, ligesom det havde gjort i Tunesien og Egypten. Derfor må enhver indgriben fra den side bedømmes som en del af USA's bredere svar på regionens revolutioner. Da først Nato reelt satte tempoet for den libyske kamp, holdt den op med at være kontrolleret af masserne. Revolutionen var blevet kapret.

Ny model imperium

Indtil dette tidspunkt havde Washingtons model for "befrielse" i Mellemøsten været de masse-kirkegårde og torturkamre, de skabte i Irak. Obama-administrationen forsøger at tilbyde en ny model midt i denne revolutionære bevægelse. I stigende grad peger alle tegn i retning af en forhandlingsløsning, som udelukker Gaddafi, men beskytter regimets grundlæggende konturer. Det vil, hvis det sker, være en typisk imperialistisk opdeling. Det ville udgøre, ikke en sejr for de libyske revolutionære, men bekræftelsen på deres nederlag.

RICHARD SEYMOUR
FORKORTET OG REDIGERET OVERSÆTTELSE FRA SOCIALIST REVIEW 358, MAJ 2011.
FULD OVERSÆTTELSE KAN LÆSES PÅ SOCIALISTER.DK.

Justits- og udenrigsministeriet tillader våbensalg til Gaddafi

Ved at søge aktindsigt har Information fået adgang til papirer, der viser, at i hvert fald 3 danske våbenfirmaer fik tilladelse til at sælge våben til Libyen kort tid før revolutionerne i Mellemøsten og Nordafrika begyndte. Det drejer sig om Terma, CompoShield og Systematic.

12. april 2010 fik våbenfirmaet Terma forhåndstilsagn om, at de kunne sælge udstyr til Libyen. Det drejede sig om et system til luft- og missilforsvar mod fly og missiler, der angiveligt skulle skabe en komplet fornyelse af Libyens luftovervågningssystem.

CompoShield fik i januar 2010 lov til at sælge 120 beskyttelsespaneler til militære mandskabsvogne til Libyen. Ordren havde en værdi på 20 millioner kroner. I efteråret fik CompoShield tilladelsen forlænget indtil 30. juni 2011 pga. forsinkelse. Den sidste sending paneler de nåede at sende før FN forbød våbensalg til Libyen 26. februar, forlod Danmark d. 11. februar – kun 4 dage før urolighederne i Libyen brød ud.

Systematic fik i december 2008 en tilladelse gældende til december 2012 til at udføre software til overvågningsudstyr til Libyen.

At danske våbenfirmaer fik lov til at sælge våben til Gaddafi lige indtil han begyndte at bruge dem, viser hvor hyklerisk Lene Espersen og Lars Barfoed forholder sig til Libyen og Gaddafi.

Den marxistiske teori om imperialisme

Udviklingen af den marxistiske teori om imperialisme er en stor bedrift, der giver et uvurderligt bidrag til vores forståelse af verden.

Teorien blev første gang udarbejdet af Vladimir Lenin og Nikolaj Bukharin. Ifølge dem udgør imperialisme et bestemt stadie i kapitalismens udvikling.

I løbet af de første to årtier i det 20. århundrede var der et enormt teoretisk opsving af marxistisk politisk økonomi, som forsøgte at udvikle Marx' forståelse af kapitalismen.

Utallige klassiske værker blev offentliggjort i den periode. Men Bukharins værk, "Imperialism and World Economy" (1917), er exceptionelt vigtig, som et værk af synteser - der integreres og forbindes med andre marxistiske politiske økonomers værker på fokuseret og systematisk vis.

Det problem teoretikerne af imperialisme søgte at adressere, var ikke det, vi ofte associerer med imperialisme i dag: Forholdet mellem det globale nord og syd; Problemet med global fattigdom og økonomisk dominans over store dele af verden af de avancerede kapitalistiske lande i den nordlige del af verden.

Fokus her er snarere udviklingen af, hvad de kalder `inter-imperialistisk rivalisering´, i kraft af hvilken den proces af intens konkurrence og rivalisering, i slutningen af det 19 århundrede og frem, fandt sted mellem Europæiske magter, hvis hovedformål var territorial gevinst og koloniale besiddelser.

Dette var rivalisering, som førte til den periode med de mest destruktive konflikter i menneskets historie, som blandt andet omfattede første og anden verdenskrig.

Forståelse af, hvad der skabte disse rivaliseringer

Lenin og Bukharin trak på værket af en lidt tidligere Marxistisk politisk økonom, Rudolf Hilferding

Hilferding påstod, at der hen imod slutningen af det 19.århundrede var et skift i kapitalismens struktur. Han byggede dette på Marx' forudsigelse om, at krisen i kapitalismen fører til en koncentration og centralisering af kapital i hænderne på færre og færre kapitalister- hvilket involverer en øget centralisering af økonomisk magt- så individuelle, nationale økonomier bliver mere og mere domineret af en håndfuld store virksomheder.

Dette er kendetegnet ved en fusion mellem to nøglesektorer i kapitalismen:

Den første sektor er industriel kapital, sektoren hvor arbejdere ansættes, udbyttes osv.

Den anden er bankerne, den finansielle institution i kapitalismen.

Hilferding kaldte denne fusion af industriel kapital og bankkapital for `Finanskapital´.

Bukharin tager fat i Hilferdings teori om `finanskapital´, og bruger denne som en forklaring på inter-imperialistisk rivalisering med påstanden om, at imperialisme skal forstås som en fase i kapitalismens historie, der er karakteriseret ved to tendenser.

1) Den første er tendensen af internationalisering af kapital, altså væksten af international handel, investering og økonomisk globalisering 2) Den anden tendens er udviklingen af `finanskapital´.

Hilferding hævder, at verdensøkonomien er ved at blive domineret af `statskapitalistiske fonde´ som er fusionerede enheder af finanskapital og industrielle virksomheder.

Men Bukharin går videre med påstanden, og mener at klimakset i processen af koncentrering og fusion af forskellige slags kapital, er en fusion mellem privatkapitalen og nationalstaten.

Resultatet af denne tendens kombineret med internationaliseringen af kapital er, at verden er blevet en arena for konkurrence mellem staternes finanskapitalfonde. Dette hænger også sammen med en forandring i konkurrencens form, siden staten nu er involveret. Konkurrence involverer nu ikke blot økonomisk konkurrence efter markeder, det involverer også geopolitisk konkurrence- rivalisering om territorie, indflydelse og magt mellem staterne.

Ved at tage dette skridt viser Bukharin at udviklingen i konflikten mellem de store kapitalistiske magter, der førte til første og anden verdenskrig, er en konsekvens af den strukturelle transformation i den kapitalistiske udvikling.

Dette er betydningen af titlen på Lenins værk- `Imperailism: the Highest Stage of Capitalism´(1916). Imperialisme er konsekvensen af den sidste fase i kapitalistisk udvikling, da enhver kapitalistisk økonomi i højere og højere grad afhænger af adgang til verdens markeder og ressourcer.

Resultatet af denne proces var en verden, hvor stater repræsenterede deres egne nationaløkonomiske interesser i global konkurrence med andre.

Styrker og svagheder

På trods af den enorme vigtighed af klassisk teori om imperialisme, er der flere fejl der har været et behov for at identificere og korrigere.

Den tydelige styrke ved den er, at den integrerer en forståelse af imperialisme i Hilferdings teori om finanskapital.

Men der er også en svaghed, da der er to specifikke begrænsninger i Hilferdings teori om finanskapital:

Den første svaghed er, at modellen af avanceret kapitalisme involverer en fusion af industrielle virksomheder og banker, under bankernes dominans. Denne tendens blev aldrig universelt dominerende, da finanskapital aldrig passede på den største imperialistiske magt i begyndelsen af det 20. århundrede, England.

Nogle økonomer, inklusiv Hilferding selv, pegede på, at finanskapital er den form kapitalismen tager i lande, som forsøger at opbygge en magtfuld industribaseret økonomi i skyggen af konkurrence fra de mere udviklede kapitalistiske lande.

Det var i Tyskland og USA udviklingen af finanskapital fandt sted, som følge af deres afhængighed af magtfulde bankinstitutioner. Dette skete for at samle så mange ressourcer som muligt til at kunne udvikle og centralisere industrielle virksomheder, der skulle være i stand til at hamle op med konkurrencen.

Dette er et eksempel på, hvad Trotskij kalder, `ujævn og kombineret udvikling´. For at komme foran er det nødvendigt at udvikle institutioner, der er mere avancerede end dem i de dominerende lande.

Den anden svaghed er, at Hilferdings teori om finans kapital, især som den er udviklet af Bukharin, indeholder ikke en tilfredsstillende kriseteori. Bukharin troede, at jo mere statsorganiseret kapitalismen blev, jo mere ville individuelle nationalkapitalistiske økonomier være i stand til at forvalte økonomisk ustabilitet ved at forfølge, hvad vi i dag kalder Keynesiansk politik, der bringer produktion og efterspørgsel i overensstemmelse.

Der var marxistiske økonomer, der, indenfor rammerne af den klassiske imperialismeteori, forsøgte at udvikle en passende kriseteori, men ingen skabte en integreret teori. Dette er et problem, for hvis imperialismeteorien handler om at forsøge at forstå de dynamikkerne i den kapitalistisk udvikling, så er det nødvendigt, ikke blot at integrere en forståelse af forholdet mellem økonomi og geopolitisk konkurrence heri, men også at relatere den til systemets tendens til kriser.

En mere solid teori om imperialisme, der overvinder tidligere svagheder, er siden blevet udviklet af Alex Callinicos i `Imperialism and Global Political Economy´(2009). Her adresseres også mange af de nuværende debatter om imperialisme, der findes på den marxistiske venstrefløj.

Det vi har set over de sidste årtier, er en enorm renæssance af marxistisk imperialismeteori. Et nøgletema, indenfor nutidig debat, er forholdet mellem kapitalisme og statssystemet. Vi lever i en verden kendetegnet ved både den kendsgerning, at vi er dybt integreret i en kapitalistisk verdensøkonomi – globalisering kaldes det i dag. Men også af den kendsgerning, at det er en verden, der involverer statssystemer, der interagerer med hinanden og derved former systematiske mønstre.

Forholdet mellem kapitalisme og statssystemet

En radikal påstand om dette forhold, fremsættes af Hardt og Negri i deres berømte bog "Empire", hvor de argumenterer for, at kapitalismen er ved at blive mere globalt integreret, med et system af nationalstater i forfald som bliver erstattet af nye former for `imperial suverænitet´ hvor alt er fanget i et nexus af transnationale forhold mellem forskellige politiske institutioner, der handler kollektivt som en global stat.

Dette er en venstreorienteret version af nogle af de mere almindelige intellektuelle argumenter, der peger på den øgede udvikling af globale forvaltningsformer, der overskrider nationalstaten og begrænser rivalisering mellem stater.

Dette er dog tydeligt blevet afvist af den økonomiske krises realitet, som har vist en kapitalisme i alvorlige problemer, der nu har vendt sig mod staten for hjælp, hvilket viser meget konkret, at nationalstater er en afgørende dimension i nutidig global kapitalisme.

Der er mange klare eksempler på nationale redningsaktioner, der finder sted som svar på krisen, såsom den danske og britiske regering, der redder sine banker.

Økonomisk og geopolitisk konkurrence

Imperialisme er, hvad der sker, når økonomisk rivalisering mellem kapitalistiske virksomheder og geopolitisk rivalisering mellem stater, fusionerer og integreres i et enkelt system.

Callinicos forstærker et af Lenins vigtige hovedargumenter; Processen af ujævn udvikling som et iboende træk ved kapitalistisk udvikling. Modsat mainstream ideologier, udvikler kapitalismen sig nødvendigvis ujævnt. Økonomisk vækst involverer ikke diffusionen af økonomisk magt og rigdom over hele verden. I stedet har vi meget mere ujævne udviklingsprocesser, hvori økonomisk magt har en tendens til at blive koncentreret i bestemte centre.

Den ujævne udvikling virker som en konstant trækken, der trækker stater væk fra hinanden og binder bestemte stater sammen i partiklære grupper af kapitalister, som er afhængige af staternes støtte i deres rivalisering med andre kapitalistiske virksomheder.

Derfor er processen af ujævn udvikling i kapitalismen, afgørende i forhold til forståelsen af, at vi har dette system af stater.

Den politiske bundlinje

I éns udvikling af sin forståelse af marxistisk teori om imperialisme og den nutidige verden; skal man ikke glemme den marxistiske imperialismeteoris politiske konklusion.

Den politiske konklusion er, at de geopolitiske rivaliseringer og inter-imperialistiske konflikter, der stadig er karakteristiske for verden i dag, ligesom de var det i begyndelsen af det 20. århundrede, ikke er tilfældige, men et produkt af kapitalismen, hvis logik handler om udnyttelse og konkurrence.

Derfor, hvis vi vil se en verden uden krig, må vi af med kapitalismen.

Denne politiske konklusion af den marxistiske teori om imperialisme er lige så gyldig nu, som den nogensinde før har været.

TIM NORTHOVER
OVERSAT AF LOTTE ANDERSEN

Christianias sidste krampetrækning?

Christiania er blevet presset til at indgå en aftale med regeringen. Regeringen gjorde i 2006 Christiania ulovlig og lagde dermed pres på Christianias beboere ved at kræve, at volden skal fredes og "ulovlige" bygninger, skulle rives ned og gav beboere dagbøder, hvis de ikke fulgte Slots- og Ejendomsstyrelsens anvisninger. Christiania tabte den retssag, de anlagde imod staten og er nu blevet presset til at indgå en aftale med staten, hvor de er blevet "tilbudt" at købe 2/3 af deres egen fristad for 150 millioner.

Mikka bor på Christiania i området Mælkebøtten sammen med sine forældre og har repræsenteret sin familie på fællesmøderne siden hun var 13 år. Hun siger om aftalen med staten:

"Vi blev presset til at sige ja, det var ikke muligt at sige nej. Alternativet til at sige ja havde været at erklære krig imod staten. Christianias grundlov er imod vold og det ville være imod vores egen ånd. Vi prøver så vidt muligt at gå i forhandlinger, så længe det er muligt at vinde tid. Forhåbentlig kan vi trække tiden til vi får en ny regering, størstedelen af den danske befolkning ønsker en ny regering. Hvis det heller ikke virker, så kan det være en mulighed at anke til Menneskerettighedsdomstolen.

De dele af Christiania, som ikke er med i aftalen og som regeringen vil "normalisere", er dysseområderne og voldområderne - altså de ydre områder af Christiania. Mikka mener, at vi allerede nu kan se, hvad en normalisering vil betyde for voldene på Christiania.

"Hvis du går helt ud på den fjerne ende af Refshalevej i den aller yderste ende af Christiania, ligger der et område, som ikke er Christiania, men som er hegnet ind af staten. Her kan man se, hvad statens normalisering betyder, totalt barberede volde, hvor alle de store træer er fældede og der bare er friseret græs som på Kastellet."

Christiania som alternativ til det bestående

Fristaden har igennem snart 40 år vist, at det ikke kun er dem med penge og friværdi, der kan have et værdifyldt liv. Christiania har vist, at vi fattigrøve ikke behøver at nøjes med betonslum. Christiania har vist, at byen kan styres selvforvaltet og demokratisk og vist, at der er andre måder at leve sit liv på. Alt dette er under angreb under regeringens normalisering og er rykket tættere på med aftalen.

Da Mikka bliver spurgt om, hvad hun frygter for fristadens fremtid, siger hun: "Jeg frygter at vi går imod en proces, hvor de har held til at bryde vores fællesskab ned og vi mister det sammenhold vi har, at det bliver meget mere individuelt og hvor det er rige venstrebønder, som flytter ind."

Et angreb på Christiania er et angreb på os alle

Ud over at Christiania for nogle er et sted at bo, skal Christiania også forstås som en del af de rettigheder, som vi igennem besættelser, demonstrationer og pres på systemet har tilkæmpet os, men som i dag er under angreb. Både VKO-regeringen og en kommende regering vil skære ned og ødelægger vores velfærd, skoler, sygehuse og ældrepleje og de presser vores lønninger, alt sammen i konkurrencens hellige navn.

Når de angriber vores fristeder, som de har gjort systematisk med rydningen af Ungeren, som det mest voldsomme eksempel, skal det ses som en del af de mere generelle angreb på velfærden. Vi bliver nød til at forsvare vores rettigheder og opbygge solidaritet mellem de forskellige kampe, hvis vores tilkæmpede goder ikke skal tages fra os. Vi bliver nød til at kæmpe for retten til et værdigt liv og det gælder på mange planer. Retten til at kunne mødes i fristeder, hvor tempoet er langsommere end i vores ellers markedsgjorte samfund, og hvor vi kan ånde lidt mere frit end i resten af København, er en del af kampen for en værdig fremtid for os selv og vores børn.

En ny regering vil i bedste fald give Christiania et pusterum. Christiania blev besat og skabt på trods af magten, som en del af det, der siden hed er blevet kaldt 68-oprøret. Christiania og har altid været i opposition til magten. Det pres, som magthaverne, især borgerlige regeringer, lægger på Christiania, kan ikke tilbagevises gennem magtens egne institutioner alene. Det kræver, at den selvorganisering og de drømme om et helt andet samfund, som 68-oprøret repræsenterede, igen bliver en del af bevægelsen for at bevare Christiania og for at skabe fristeder alle steder.

Fri hash

Mange oplever, at Christiania er blevet forrået de sidste år. Men forråelsen skyldes udelukkende regeringens og politiets angreb på det accepterede hashmarked, der var på Christiania. Det er ikke Christianias skyld, at titusindvis af mennesker bruger rusmidler, som er gjort ulovlige af det borgerlige Danmark. Det er lovene, som gør folk kriminelle. De mange konfrontationer og forråelsen opstår, når politiet angriber Pusher Street. Denne rå stemning vil forsvinde, hvis "lov og orden"-politikerne bliver væltet og når vi gør hash lovlig.

Christiania er et billede på den tid, vi lever i: Vi mister det, vi holder af, hvis vi ikke forsvarer det. Og hvis vi vil have et værdigt liv, skal vi slås for det.

AF JESPER JUUL MIKKELSEN

Vindmøller Ja tak, men ikke i fredede områder

Regeringens planer om et testcenter for vindmøller, i Østerild i Thy, møder stor modstand blandt lokale, som kender området og dets unikke natur, der er udpeget af Miljøministeriet til Naturkanon 2009. Det ligger desuden mellem Nationalpark Thy og Nordeuropas største yngleplads for trækfugle.

For at der kan blive plads til dette vindmøllecenter, skal der i det naturskønne område fældes 15 kvadratkilometer skov og et tilsvarende område klithede, vådområder og eng inddrages til industrianlægget. Selve fældningen af skovområdet er i sig selv enormt ødelæggende for det dyreliv, der er i området. Men de vindmøller, der bliver opstillet, vil få en enorm indvirkning, ikke bare på dyrelivet, men også på de mennesker, som bor i området. Vindmøllerne er nemlig ikke bare normale vindmøller, som dem der står rundt omkring i landområder, men også havvindmøller, som er væsentligt større. De eksisterende vindmøller i området er omkring 50 meter høje, mens de nye såkaldte MEGAmøller skiller sig væsentligt ud ved at være op til 250 meter høje, hvilket er lige så højt som f.eks. pylonerne på Storebæltsbroen.

Larmer i et støjfølsomt område

Møllerne larmer meget og vil gøre området omkring centret ubeboeligt, hvilket bl.a. omfatter Thy-lejren, som i 1996, af Miljøministeriet, blev kategoriseret som et støjfølsomt område. Den må lukke, hvis centret bliver en realitet.

Udover dette vil centret i større eller mindre grad være til gene for, i hvert fald, syv bebyggelser i nærheden. Kritikken er dog indtil videre prellet mere eller mindre af på regeringen og DF, som har presset hårdt på, løjet og bedraget, for at få oprettet testcentret så hurtigt som muligt.

For økonomiens skyld

Testcentret har den ene fordel, i forhold til et testcenter på havet, at transporten af mandskab og udstyr er billigere.

Grunden til regeringens store ønske om et testcenter har været, at man ønskede at skabe gode virksomhedsforhold for Vestas i Danmark, i håb om at det ville få dem til at stoppe udflytning af arbejdsplader til andre lande. Det har dog vist sig ikke at være nok til at forhindre udflytning af arbejdspladser, hvilket sætter spørgsmålstegn ved hele den politik, som regeringer i mange år har ført overfor multinationale selskaber, som bl.a. indebærer, at de i vidt omfang har sluppet for at betale skat i Danmark.

Så længe vi lever i et kapitalistisk system, vil det desværre være hensynet til profit, der vejer tungest, både i forhold til om folk kan få et arbejde og i forhold til at stoppe klimaforandringer og bevare naturskønne områder.

Modstand

Fældningen af skovområdet er indtil videre planlagt til at starte d. 18. juli, og der er taget initiativ til at arrangere protester mod det. Så hvis man har lyst til en tur til Thy i en god sags tjeneste, er chancen der nu. For mere info, kontakt tlf. 29886432.

På hjemmesiden nationalttestcenter.dk kan man holde sig opdateret i sagen. Desuden kan filmen 'Vindmøllerne kommer', som kan findes på journalisthojskolen.blip.tv/file/4684120/ anbefales.

JENS ANDERSEN

NATO giver næring til Libyens humanitære krise

61 mennesker omkom, da de flygtede med båd fra Libyen i slutningen af marts. Europæiske militærskibe nægtede at hjælpe. Kun 11 flygtninge overlevede, resten døde af sult og tørst – også små børn. De overlevende hævder, at mindst et NATO-skib ignorerede deres bønner om hjælp og derved brød den internationale maritime lov.

I sidste uge sank et andet skib, som medbragte 600 flygtninge fra Tripoli - dødstallet er ukendt. I de sidste fire måneder er ca. 30.000 libyere flygtet over Middelhavet. Tre andre flygtningeskibe er savnet. Vestlige styrker hævder at være på en humanitær mission, alligevel er der ingen hjælp at hente, for dem der har mest brug for den.

Vestens indgriben i Libyen har ødelagt troen på revolutionen i den østlige del af landet og dermed begrænset muligheden for sejr i den vestlige del.

For nyligt har NATO's krigsfly bombet en bygning i Tripoli, som tilhørte den libyske forening for Downs syndrom, og talløse værnepligtige soldater er blevet dræbt.

Ubemandede amerikanske kampfly, de såkaldte Predator drones, truer Libyen fra oven, alt imens indbyggerne, i de områder, der er kontrolleret af oberst Gaddafis regime, kæmper for at skaffe basale fornødenheder på grund af vestens økonomiske sanktioner.

Vestens indgriben har mødt kraftig modstand i det østlige Libyen. NATO har indført en skarp kontrol af de østlige områder og truer med at angribe oprørere, som forvilder sig vest for byen Ajdabiya.

Og de vestlige magter fortsætter med at afpresse den østlige del af Libyen. England tilbageholder for øjeblikket ca 800 millioner pund i libysk valuta, som de havde i kommission inden opstanden. USA har bevilget de østlige autoriteter 15 millioner pund til hjælp, dog nægter de at frigive det tocifrede milliardbeløb, de tidligere har konfiskeret.

Strategien er præsenteret som den eneste realistiske metode til at vælte Gaddafis regime.

Indtil nu har NATO's militære kampagne været en fiasko. De eneste betydelige sejre har været i de regioner, hvor de vestlige magter har meget lidt indflydelse.

Befriet

Det er lykkedes oprørere, fra den vestlige del af Misrata, at befri deres by ved egen hjælp. Byen vandt en bemærkelsesværdig militær sejr, som kan sammenlignes med dem, der blev opnået i de østlige byer i oprørets første dage. Men da oprørerne slog regimets tropper på flugt, ødelagde de et stort antal erobrede tanks – de frygtede at blive mål for NATO's bombefly.

Oprørerne i Mistrata forsøger at overtale regimets tropper til enten at slutte sig til dem eller at overgive sig. De ved, at mange af disse soldater bliver tvunget til at kæmpe. De, som overgiver sig, bliver behandlet godt og får lov til at vende hjem til deres familier. Denne strategi skal underminere støtten til regimet og få folket til at bakke op om revolutionen.

Kampe i nærheden af de vestlige berber-landsbyer og byer tæt på den tunesiske grænse har fulgt et lignende mønster. Her tog oprørerne sagen i egen hånd, og ved hjælp af dårligt udstyrede militære tropper erobrede de den grænseregion, som er blevet en nøgle-rute til Tunesien.

Da Gaddafis tropper forsøgte at generobre grænsen, førte det til oprør blandt tunesierne i landsbyen Dahiba, og tunesiske soldater måtte gribe ind. En væsentlig grund til at revolutionen har kunnet overleve i det vestlige Libyen, er Tunesiens støtte.

Mens USA gjorde et stort nummer ud af deres tilbud om hjælp, erklærede Tunesien at deres skoler ville åbne dørene for børn af libyske flygtninge uden at kræve betaling. Landets grænser er forblevet åbne.

Til sammenligning lukker Egypten nu deres grænser med det vestlige regime indført i den østlige del af landet.

Revolutionen i Libyen er ikke tabt, men folkets opgave er blevet dobbelt så stor – både at vælte Gaddafis regime i vest og kæmpe for selvbestemmelse i øst.

AF SIMON ASSAF
OVERSAT AF SIGRID SIMMELKIÆR

ISU's medlemskampagne i hus

Igen i år lykkedes det at nå over de 300 medlemmer af ISU, der gør at vi kan få vores støtte fra DUF. Dette skyldes en stor indsats fra gamle såvel som nye medlemmer, så en stor tak til jer alle og velkommen til alle de nye.

Dette års kampagne har været den mest politiske, vi har lavet i mange år. Vi har haft et forår med revolutioner i Mellemøsten, der har inspireret mange mennesker i hele verden og igen sat argumenterne for revolution op som et reelt alternativ.

Desuden har vi en regering, der ønsker at lade de svageste og arbejderklassen betale for de riges krise. På den anden side har vi en opposition, der ikke fremstår som et reelt alternativ og kun i ringe grad har villet organisere til modstand uden for Folketinget.

I denne situation har vi oplevet, at der har været stor bundklang for vores ideer om aktiv modstand og for en bedre verden, som de f.eks. har været præsenteret her i avisen.

Vi ønsker at organisere alle, der vil kæmpe imod asociale svar på krisen, hvad enten det er slagtningen af efterlønnen, krav til arbejderne om at slide hårdere eller forringelserne af uddannelserne. Det kræver aktiv kamp organiseret af almindelige mennesker for at stå op imod, men også at vi bliver flere i ISU til at tage denne kamp op.

Derfor vil vi også være dem, der sætter antikapitalistisk og revolutionær opbygning øverst på dagsordenen i det kommende år.

MORTEN RASMUSSEN

I Socialdemokratiets fodspor?

Med Enhedslistens tilslutning til Folketingets beslutning d. 19. marts i år om deltagelse i krig Libyen, tilsluttede det yderste parlamentariske venstre sig den forkerte lejr.

Heldigvis har Enhedslisten nu taget afstand fra krigens udvikling.

Tidligere har socialister betalt en høj pris for at bakke op bag statens krige – mest markant ved krigsudbruddet i august 1914.

Socialdemokraternes opbakning dengang var også en fejltagelse, men ingen tilfældighed.

Krigsbegejstring

Da den første verdenskrig startede i august 1914, var der begejstret opbakning fra flertallet af befolkningerne i de krigsførende europæiske lande, også i arbejderbevægelsen og de eneste socialistiske massepartier, socialdemokratierne.

Tysklands socialdemokrati, SPD, støttede 4. august 1914 krigskreditter til regeringen.

Det største og stærkeste socialdemokrati, med millioner af medlemmer og over 90 dagblade, havde i løbet af kort tid skiftet standpunkt. Fra international forpligtelse til at gå imod krigstrussel med alle midler til at støtte krigen.

Dette skete med baggrund i udviklingen i partiet. Der var en forestilling om, at vejen til socialisme gik via en stadig voksende andel af stemmer frem til en overtagelse af statsmagten, og ikke gennem et opgør med staten.

Bureaukratisering

Med årtiers vækst i organiseringen af parti, fagforeninger, klubber og hele det sociale liv for arbejderbefolkningen generelt, var der også vokset en idé om 'vækst' som vejen til socialismens sejr.

Med denne udvikling var kommet et lag af ansatte, parlamentarikere, funktionærer, pressefolk – hele bureaukratiet – som levede både for og af arbejderbevægelsen.

Deres og arbejderbevægelsens vej til indflydelse og "magt" var afhængig både af staten og kapitalismens stabilitet.

Dermed blev der skabt en loyalitet over for staten og dens krige.

Dyrt svigt

Officerer og militarister kunne bruge en enstemmig parlamentarisk opbakning som argument for rekruttering og retfærdiggørelse over for tvivlere og skeptikere.

Efterhånden som den forventede fire måneders krig blev til fire års blodigt slagteri i skyttegravene, hungersnød, tvangsindkaldelser og dyrtid, blev begejstringen forvandlet til bitterhed, som fik afløb i storstrejker, massekampe, mytterier og revolutioner, der i sidste ende var med til at stoppe verdenskrigen.

Følgerne af socialdemokratiernes krigsstøtte blev dels splittelse mellem reformister og revolutionære.

Hele den tyske arbejderbevægelse betalte også dyrt –i sidste ende blev konsekvensen af troen på staten og manglende samarbejde i kampen mod nazismen Hitlers sejr og en fem gange så blodig verdenskrig.

AF JØRGEN LUND

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

MØDER DEBAT DEMONSTRATION

UCC blokade af nedskærings-møde
15. juni kl. 7.30, Buddinge Hovedgade 80.
Bestyrelsen i UCC holder et møde, hvor de skal tage stilling til, om UCC's uddannelser skal samles i nye bygninger på Carlsberg-grunden i Valby. Det vil betyde ekstra besparelser på UCC's uddannelser på 20-25 millioner hvert år, mens byggeriet står på.
De studerende på UCC blokerer og prøver at forhindre mødet i at finde sted.

ISU-møder i Odense
Tirsdag den 31. maj kl. 16.30: CSC og Fremtidsfighters

Torsdag den 16. juni kl. 16.30: Imperialisme i dag.

Tirsdag den 28. juni kl. 16.30: Christianias fremtid.

Alle møder foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60

Medlemsmøde i Enhedslisten Odense
Tirsdag den 14. juni kl. 19.30 i Huset, Absalonsgade 26.
Emne: Socialistiske svar på krisen.

København

Hvilken vej for antikapitalisme?
Onsdag den 25. maj kl. 19.00, Støberiet, Blågårds Plads.
Møde med Libertære Socialister, Socialistisk Ungdomsfront, Internationale Socialister og folk fra Frøbel blokaderne.

Møder i ISU København
Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro. Møderne varer fra 19.00-21.00

Torsdag den 2. juni kl. 19.00. 1905: Generalprøven på den russiske revolution.

Torsdag den 9. juni kl. 19.00, EU - ven eller fjende?

Torsdag den16. juni kl. 19.00, Hvordan vinder studenterbevægelsen?

Nej til Krigs landskonference
Lørdag den 28. maj kl. 10.30-17.30, Støberiet, Blågårds Plads, Nørrebro.
Program:
10.30-12.00: Plenum i salen: den aktivistiske og militaristiske udenrigspolitik har bidt sig fast. Danmark er en del af stormagternes globale rivalisering. Oplæg ved Carsten Andersen og Mikael Hertoft mf. Derefter spørgsmål og debat.
12.30-14.00: Workhops: centrale spørgsmål for krigsmodstandere
• Krigen i Afghanistan: oplæg ved Eva Arnvig og Peter Schjerning m.fl.
• Oprørerne i Nordafrika og Mellemøsten: oplæg ved Osama Hamza og Jørgen Randløv m.fl.
• Krigen i Libyen: oplæg ved Frank Johannesen og Lars Henrik Carlskov.
14.30-16.00: Plenum: Hvordan opbygger vi en stærkere krigsmodstand i Danmark? Indlæg v. Jonathan Simmel, Anette Nielsen, Benjamin Carl Egerod og Lene Junker, spørgsmål og debat.
16.30-17.30: Nej Til Krig formalia: Udtalelse, arbejdsplan, økonomi og valg af landskoordinering.
Fri entré, men tilmeld dig gerne til kontakt@nejtilkrig.dk.

Landsdækkende aktionsdag til støtte for lockoutede, strejkende og ansatte i CSC
Torsdag den 26. maj kl. 15.00-17.00, Ramsingsvej 26, Valby (tæt på Valby st.)
CSC er et multinationalt it-firma, der har startet et brutalt angreb på 700 PROSA-ansattes arbejdsforhold og mod deres fagforening. CSC har lockoutet 120 ansatte og tvinger andre til at oplære skruebrækkere, så de er klar til den varslede strejke for 400 der starter 1. juni. Konflikten mellem CSC og PROSA handler ikke kun om de CSC-ansattes vilkår, men i høj grad også om hvilke metoder, en virksomhed kan slippe af sted med at bruge over for sine ansatte i en konflikt.

Møder ISU Århus
Studenternes hus, Nordre Ringgade 3-5, lokale 2.2. Møderne varer fra 19.30-22.00

Tirsdag den 31. maj kl. 19.30, Fagbureaukratiet – ven eller fjende?

Tirsdag den 14. juni kl. 19.30, Socialister og frihed.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU,* Postboks 522, 1505 København V *tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Gør oprør: en opfordring til modstand

En lille pamflet, der opfordrer til, at folk gør oprør for at ændre verden, er blevet en international bestseller. Stéphane Hessels korte tekst udkom sidste år på fransk og har i sin danske oversættelse fået titlen Gør oprør. På verdensplan har den solgt over en million eksemplarer.

Hessel, der i dag er 93 år, var aktiv i den franske modstandsbevægelse mod den tyske besættelse under 2. verdenskrig. Det er den erfaring med at engagere sig i aktiv modstand, han tager som sit udgangspunkt i Gør oprør.

Pamfletten er en generel opfordring, ikke mindst til ungdommen, om at engagere sig imod verdens uretfærdigheder. Det afgørende for Hessel er, at vi er indignerede: vi skal forarges over de åbenlyse uretfærdigheder. Verden er måske blevet mere kompleks i løbet af det 20. århundrede, men Hessel påpeger, at nogle ting stadig er enkle.

Det er f.eks. stadig uretfærdigt, at skellet mellem rige og fattige i verden bare vokser og vokser. Der er stadig et væld af ting at blive indignerede over. Som Hessel skriver: ”Til de unge siger jeg: Se jer omkring, og I vil finde grunde til at harmes – måden, vi behandler indvandrere på, de illegale immigranter, romaerne. I vil finde helt konkrete forhold, der vil få jer til at kaste jer ud i betydningsfuld aktivitet” (s. 20). Der er ingen undskyldninger for at læne sig tilbage og vælge ligegyldigheden.

For Hessel må forandring komme gennem ikke-voldelige protester nedefra. Han fremhæver f.eks. hvordan, indbyggerne i den palæstinensiske landsby Bil'in uge efter uge fortsætter med at demonstrere mod den israelske apartheidmur.

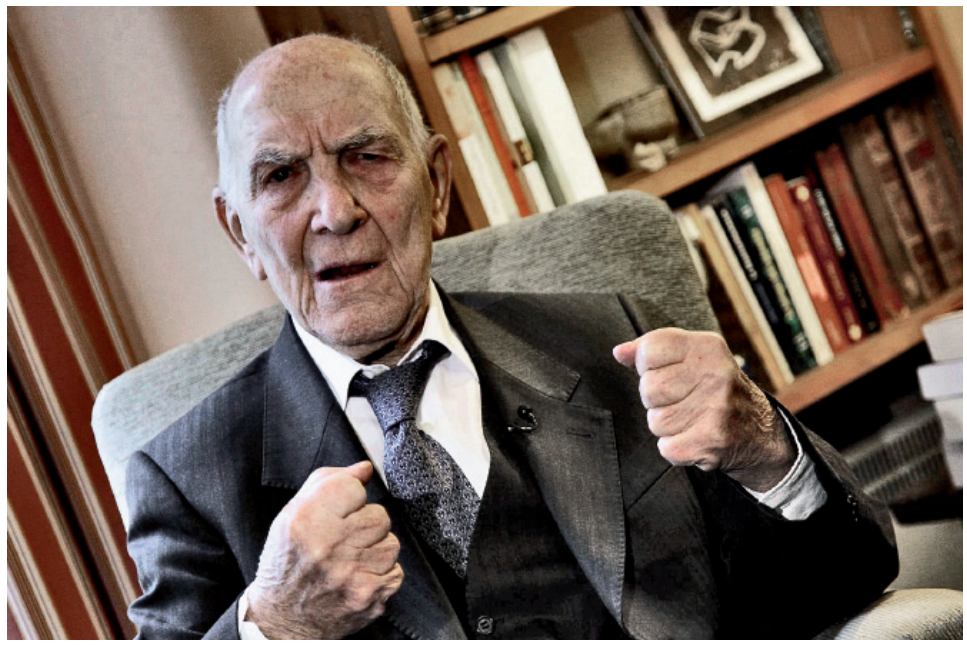

Stéphane Hessel

Gør oprør er samtidig præget af en optimisme og tro på, at almindelige mennesker kan forandre den verden, vi lever i. Hessel skriver om det 21. århundrede: ”Vi står nu på tærsklen mellem rædslerne fra det første årti og alle mulighederne for de kommende” (s. 28). Og i samme ånd citerer han den franske filosof og anti-imperialist Jean-Paul Sartre for, at ”håbet [har] altid været en af revolutionens og oprørets vigtigste drivkræfter. Jeg betragter stadig håbet som min forestilling om fremtiden” (s. 25).

Pamflettens kvalitet er først og fremmest den utvetydige opfordring til modstand mod verdens uretfærdigheder. Og understregningen af, at hvis der skal ske forandringer til det bedre, så er det modstand og kamp, der skal til. Hessels afsluttende appel lyder: ”Til de, der skal skabe det 21. århundrede, siger vi med kærlig hilsen: ”AT SKABE ER AT GØRE MODSTAND. AT GØRE MODSTAND ER AT SKABE”” (s. 29).

Ud over opfordringen til ikke-vold finder man til gengæld ikke mere præcise bud på, hvordan vi skal gøre oprør. Hessel opstiller heller ikke en vision for et grundlæggende samfundsmæssigt alternativ til det kapitalistiske samfund. Det er givetvis heller ikke pamflettens ærinde.

Men efter mere end et årti, hvor store protester mod kapitalistisk globalisering, imperialistiske krige og angreb på velfærden har stået centralt på den internationale politiske scene, vil det måske være på sin plads at spørge sig selv: Hvordan vi kommer videre herfra?

Hvordan kommer vi fra at gøre oprør til også at vinde de kampe, vi engagerer os i? Og er det muligt at etablere en social og økonomisk orden, hvor vi ikke hele tiden skal forsvare de goder og rettigheder, vi har tilkæmpet os, mod nye angreb?

Man kan bestemt håbe på, at Hessels bog vil inspirere endnu flere til at kæmpe for en mere retfærdig verden. Men der er samtidig behov for, at alle de, der kæmper for en bedre verden, diskuterer hvilket samfund der er alternativet til det nuværende og hvilken politisk organisering, der kan fremme det mål.

Der er brug for, at venstrefløjen igen begynder at tale om socialisme som et samfundsmæssigt alternativ, og der er brug for at opbygge revolutionære politiske organisationer, der kan rejse det perspektiv blandt de mange, der gør som Stéphane Hessel opfordrer til – gør oprør.

Stéphane Hessel: Gør oprør. Udgivet på Forlaget Tiderne Skifter. Kr. 48,-

AF MIKKEL BIRK JESPERSEN

Det politiske forår – også i dansk rap?

Rap-gruppen/kollektivet Sort Stue har udgivet deres 5. album på bare 5 år. Tonen er (stadig) kontant og eksplicit politisk hip hop. Over en række solide og ret varierende beats folder rapperne sig ud med sikker autonom rap. Desværre føler man sig som ikke-autonom lytter, sjældent inviteret ordentlig ind i kollektivets stue, men må nøjes med lidt vinduesluren. Anderledes tæt på kommer man med Marwans opfølgning på debutten; P.E.R.K.E.R.

Første gang jeg hørte Sort Stue var i Ungdomshuset på Dorteavej i 2009. Med et stort velspillende liveorkester og med budskaber, der på charmerende vis blev vendt mod systemet, formåede de at holde et brag af en koncert. Kollektivet har, på bedste ”Do It Yourself” maner, siden 2006 turneret rundt, udgivet plader og involveret sig i projekter som illegal piratradio og skabelsen af fristeder. Det lyriske univers på pladen 'Viva Kantako Destroy Sony' afspejles således også de respektive rapperes dedikation og hyldest til det anarkistiske miljø. Pladen åbnes op med den indbydende og afslappede 'Vadestedet', der også er navnet på det fristed sangen omhandler. Derfra bliver vi taget videre til temaer som forbrugerisme, kemisk affald, politisk illegal radio kontra massemediers dominans, pirateri, revolution og en enkelt historiefortælling om en bitter splid om en anselig sum på '32tusind'.

Malkdekojnsk lydside men anonym maskeret afsender

Samtlige numre fungerer virkelig godt på lydsiden; selvom beatsene er meget varierende, kan man godt sammenfatte udtrykket til en lidt beskidt eksperimenterende, men også melodisk og svajende lyd.

Når det går rigtig godt, kommer jeg til at tænke på Malk de Kojns ”lydcollager”på mesterværket 'Smash Hit i Aberdeen'. Selv rappernes vokaler kan ikke se sig fri for at blive lidt misbrugt af de farlige maskiner, hvilket klæder dem, da de, trods vekslen imellem syngende, talende eller meget hurtigt rappende leveringer, ikke afviger så meget fra hinanden. Lydsidens høje niveau, mener jeg ikke, er gældende for Stuens tekster.

For selvom emnerne, de rapper om, både er reelle i forhold til den subkultur, de lever i og er en del af, og er nødvendige temaer, som også rapkunstnere rigtig gerne må forholde sig til, bliver der ikke kredset lang tid om – eller gået særligt dybt ned i – én problematik. Teksterne er her snarere udsagn, eller slogans, rettet for eller imod noget. Der leveres ikke meget plads til usikkerhed, tvivl, bristede drømme eller refleksioner over den enkeltes eller Stuens samlede erfaringer. Jeg kunne ellers godt forestille mig, at et hektisk og aktivistisk liv i det anarkistiske miljø medførte en masse konflikter, dilemmaer og vrede, men også følelse af sejr, kammeratskab, glæde og følelse af handlekraft, der vil være interessant for andre (også ikke-autonome) lyttere.

Mennesker

At tune sig ind på Marwan er at åbne sig for en uforudsigelig strøm; hviskende, nervepirrende, let antændeligt, smældende og svovlende. Det er brækket dansk; hakket, gestikulerende og stammende, næsten barnligt.

Rim man ikke altid er sikker på egentlig er der? Pludselige pauser efterfulgt af en indigneret nerve, der desperat flænger illusionen om Middelklasse-Danmark op. Tidligere, før han udgav soloplader, var hans kunstnernavn SLP (StatsLøs Palæstinenser), og Marwan lever og vidner konstant om katastrofen, som Israels dannelse betød for det palæstinensiske folk. De ældres flugt til Danmark har tilsyneladende ikke været ensbetydende med fred for Marwan, og 1. singlen 'Drama' er en længsel efter bedstemoderen, der også har nøglen til familiens ejendom i det fortabte land.

På 'Mennesker' er noget af Marwans ghettoattitude røget i baggrunden for i stedet bl.a. at fokusere på kærligheden til andre mennesker. Det tager form som taknemmelighed til familien på 'Blod er Tykkere End Vand', den euforiske forelskelse på 'Du Gør en Rig Mand Fattig' eller besidderisk ulykkelig kærlighed på 'Kærlighed og Døden'. Det ikke altid lige godt.

De sproglige klicheer falder desværre for let i Marwans umiddelbarhed, og pladens lydside gør intet for at danne modvægt, men understreger i stedet det banale i de poppede sange. Albummet lyder lidt for meget af LOCs seneste plader og Selvmord. Ikke overraskende da det er de samme TABU-folk bag knapperne på 'Mennesker'. Heldigvis er der også en anden stemning på pladen. Den er lurende, paranoid og længselsfuld, hvis den ikke er decideret vred, og det er også her, hvor Marwans eget mærkbare aftryk tydeligst sættes.

ANDERS BÆK SIMONSEN

Krise og modstand under en ”rød” regering

Håbet om at komme af med VKO-regeringen ved næste valg er langt større end forventningerne til, hvad S-SF kan levere.

Siden krisen slog igennem i 2008 har VKO ført benhård krisepolitik. Det er, heldigvis, gået ud over deres meningsmålinger. I 1½ år har ”rød blok” haft næsten konstant flertal.

S-SF: Borgerlig krisepolitik

Efterhånden er det dog gået op for de fleste, at også S-SF vil føre borgerlig krisepolitik.

Fx vil S-SF ikke skrue dagpengeperioden tilbage til 4 år. Metal, FTF og Akademikernes Centralorganisation har allerede accepteret dette.

S-SF accepterer begrænset offentlig vækst, som vil går ud over skoler, plejehjem og handikappede.

S-SF vil ikke love at genindføre den efterløn, som VKO sammen med De Radikale netop har forringet voldsomt. Eller sænke pensionsalderen igen.

S-SF vil ganske vist indføre en ”millionærskat”, men den giver ikke ret meget. Og man vil ikke røre ved boligskatterne. Så ikke ret meget positiv omfordeling fra den kant.

Ansvarlige over for kapitalen, ikke velfærden

Fra tidligere socialdemokratiske regeringer ved vi, at den politik, de faktisk kommer til at føre, afhænger meget mere af, hvor dyb krisen er for kapitalen, end hvad de har lovet før valget.

Når S-SF allerede inden valget signalerer, at de vil være ”økonomisk ansvarlige”, så betyder det ”ansvarlige” over for kapitalen – ikke for vores fælles velfærd.

Socialdemokratiske regeringer har været lige så barske til at føre krisepolitik som de borgerlige – fra Stauning til Anker Jørgensen og Nyrup/Lykketoft.

Modstand?

Skal løn, arbejdsforhold og velfærden sikres, så er der kun én vej: At organisere modstand uden for det parlamentariske cirkus.

I princippet vil en S-SF-regering være lettere at presse med strejker og protester, så her er måske lidt grund til optimisme. Omvendt vil der være et massivt pres fra fagtoppen for ikke at angribe ”vores” regering.

Det har vi allerede set, inden en S-SF-regering overhovedet er valgt. Da det europæiske LO indkaldte til fælles aktionsdag mod krisen 29. sep. 2010 var der larmende tavshed fra dansk fagbevægelse.

Det seneste års kommunale nedskæringer er dels accepteret af et S-SF-flertal i Kommunernes Landsforening, dels er de blevet mødt med meget få aktioner.

Senest er der gennemført en offentlig minus-overenskomst, hvor ikke engang den faglige venstrefløj var i stand til at organisere en ”Stem nej”-kampagne.

Hvad så?

Vi står over for den dybeste krise siden 30erne. Magthaverne udnytter situationen til et koordineret angreb, som vil smadre centrale dele af en i forvejen udhulet velfærdsstat.

17. maj 2006 demonstrerede over 100.000 mod VKO med fagbevægelsen i spidsen. Lad os håbe, dét engagement kan fortsætte under en “rød” regering

Hvis det lykkes, vil det ramme det store flertal af befolkningen hårdt i vores hverdag: Ringere og dyrere daginstitutioner; ringere uddannelser (bortset fra eliteskolerne); ringere hospitaler (bortset fra betalingshospitaler); ringere pleje af syge og svage (hvis man ikke har penge) osv.

Arbejdsløse tvinges til at tage jobs uden overenskomstmæssig løn og arbejdsforhold. Formålet med ”tilbagetrækningsreformen” er netop at øge arbejdsudbuddet for at presse lønnen.

Hverken en S-SF-regering eller fagtoppen vil sikre velfærden. Og selv om Enhedslisten givetvis vil stemme imod forringelserne, så er det ikke nok til at gøre en forskel. Så hvad gør vi?

Modstand fra neden

Heldigvis har vi på det seneste set nogle, ganske vist små, eksempler på modstand fra neden.

CSC-strejken har nu varet i over 3 måneder og optrappes fra 1. juni. Studerende på Frøbel Seminarium protesterer mod fyringer og nedskæringer. Studerende på Københavns Universitet har lavet blokader mod manglende undervisning og vundet en delvis sejr. I Odense har der været protester mod skolelukninger.

Protesterne har desværre oftest været små og stået alene, selv om årsagen er den samme som på de fleste andre arbejdspladser eller uddannelsessteder.

CSC-strejken får meget lidt støtte fra andre fagforbund end PROSA – selv om det er en ”prøvekamp” for arbejdsgiverne. Hvis PROSA taber, vil andre fagområders løn- og arbejdsvilkår stå for tur.

Og da alle de største uddannelsesorganisationer 5. maj samledes for at protestere mod SU-forringelserne, havde de ikke gjort noget for at mobilisere deres medlemmer. Kun ca. 60 mødte op i København!

Hvem organiserer modstand?

Så det centrale spørgsmål er: Hvem organiserer modstand?

Tydeligvis skal vi ikke forvente det store fra hverken S-SF, fagtoppen eller ledelserne i de større uddannelsesorganisationer. I hvert fald ikke uden et langt større pres fra medlemmerne – og det stiller i virkeligheden blot det samme spørgsmål igen: Hvem organiserer det pres?

Med ELs stigende parlamentariske over-fokusering, skal der også her et pres til fra medlemmerne.

Så der er behov for en faglig og politisk venstrefløj, der vil tage ansvar for at organisere modstand mod krisepolitikken. Både konkret ved at binde de kampe sammen, der trods alt er – og ved at organisere aktiviteter og ideologisk kamp mod krisepolitikken.

Der er lige nu ingen enkeltorganisationer, der kan/vil påtage sig det ansvar. Men der er folk – både i og uden for Enhedslisten – som begynder at indse, at det er nødvendigt.

Et netværk af fagligt og politisk aktive mod krisepolitikken kan blive startskuddet til en ny venstrefløj, der vil slås. Det er der behov for, både i de faglige organisationer, i uddannelsesorganisationerne – og i de parlamentariske arbejderpartier.

JØRN ANDERSEN

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST B
PP DANMARK